

CURIERUL ADVENTIST

OCTOMBRIE 2023: Martorul unei schimbări autentice + Puterea exemplului + Martor în vremuri de necazuri personale + Martorul credincios și cel mincinos + Mărturie la curtea regilor + Martorul neașteptat + Mărturie după moarte + Până la moarte + Martorul credincios din Gherar

PRELEDERI PENTRU SĂPTĂMÂNA DE ROGĂCIUNE: 2-9 DECEMBRIE 2023

Fii martorul Lui!

Cuprins

- 3 Vineri**
Martorul unei schimbări autentice: Nicodim Georgel Pirlitu
- 6 Sabat dimineață**
Avraam ca martor: Puterea exemplului
Ted Wilson
- 9 Sabat după-amiază**
Martor în timpul sfârșitului
Aurel Neațu
- 12 Duminică**
Martor în vremuri de necazuri personale:
Iosif
- 14 Luni**
Martorul credincios și cel mincinos:
mica slujitoare și Ghehazi
- 16 Marți**
Mărturie la curtea regilor: Daniel ca martor
- 18 Miercuri**
Martorul neașteptat: femeia samariteană
- 21 Mesaj pentru Darul Săptămânii de Rugăciune**
Norbert Zens
- 22 Joi**
Mărturie după moarte: impactul morții
Tabitei
- 24 Vineri**
Mărturia celor doi: Aquila și Priscila
- 26 Sabat dimineață**
Până la moarte: mărturia apostolului Pavel
Ellen G. White
- 29 Sabat după-amiază**
Martorul credincios din Gherar:
reabilitarea lui Abimelec
Emil Jigău
- 31 Lecturi pentru copii**
Eu voi fi martorul Său
Tanya Maungda

„Veți primi o putere”

Imaginați-vă împreună cu mine un mic grup de ucenici adunați în Ierusalim, care așteptau cu nerăbdare să audă ultimele cuvinte ale lui Isus înainte de înălțarea Sa la cer. Agățându-se de fiecare cuvânt, ascultau cum El le dădea instrucțiuni clare cu privire la ce aveau de făcut după primirea Duhului Sfânt. Le-a explicat că El nu venise să întemeieze o împărăție pământească, iar ei, ca urmași ai Săi, aveau un rol special de jucat în pregătirea oamenilor pentru o altă împărăție – una cerească. Le-a spus: „Voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele 1:8). Acești ucenici, care fuseseră învățați de Însuși Isus, au fost chemați să mărturisească despre El și să îi pregătească pe oameni să accepte mesajul mântuirii.

Și astăzi Dumnezeu ne învață și ne cheamă prin Cuvântul Său. El îi caută pe cei care sunt conștienți că au nevoie de puterea Lui înnoitoare; care se smeresc și Îl caută în rugăciune; care, călcând pe urmele lui Isus, manifestă demnitate și respect față de toți oamenii; care sunt dispuși să împărtășească avertizarea celor trei solii îngerești din Apocalipsa, care nu este uneori bine primită, și care se golesc pentru a fi umpluți cu harul și libertatea Duhului Sfânt.

În paginile care urmează veți citi istoriile unor personaje biblice care au fost martori puternici pentru Hristos în diferite situații: Iosif, care a mărturisit, în ciuda problemelor personale; tânăra slujitoare care a dat mărturie în fața stăpânului ei într-o țară străină; Daniel, care a mărturisit în fața unor conducători pământești puternici și alții care au fost martori în propria lor sferă de influență.

Ni se spune: „Cuvintele rostite de Hristos chiar înainte de înălțarea Sa la cer înseamnă mult pentru toți cei care acceptă adevărul așa cum este în Isus. [...] Toți cei care sunt urmași ai lui Hristos trebuie să îi fie martori. Toți cei care primesc comoara prețioasă a adevărului trebuie să o împărtășească și altora” (Ellen G. White, în *Review and Herald*, 9 februarie 1892).

Ai vrea să fii un martor al lui Isus? Te invit să pui deoparte câteva clipe în timpul acestei Săptămâni de rugăciune și să Îl întrebi pe Domnul ce vrea să faci pentru a le împărtăși altora iubirea Sa ca un martor credincios.

Ted N.C. Wilson, președinte, Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Sarah Gane Burton este o cercetătoare și scriitoare independentă din Berrien Springs, Michigan, SUA, unde locuiește împreună cu soțul ei și cei doi copii ai lor. Îi place să călătorească, să citească, să scrie poezii și să se plimbe împreună cu familia. Interesele ei includ istoria și cultura Vechiului Testament, în special viețile cotidiene ale popoarelor antice și modul în care acestea ne ajută să înțelegem mai bine narațiunile biblice. Este pasionată de istorisirile biblice și de puterea pe care o au de a comunica principii dincolo de timp și cultură. Cea mai mare dorință a ei este să trăiască acele principii în propria viață – să facă dreptate, să iubească mila și să umble smerită cu Dumnezeu.

CURIERUL ADVENTIST

Credem în puterea rugăciunii și primim cu bucurie cererile de rugăciune care pot fi împărtășite în cadrul grupeii noastre de închinare în fiecare miercuri dimineață. Trimiteți cererile voastre de rugăciune la prayer@adventistworld.org, și rugați-vă pentru noi, în timp ce lucrăm împreună pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu.

Anul CXCV, OCTOMBRIE 2023. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; **Redactor-șef** Teodor Huțanu; **Coordonator ediție limba maghiară** Ernest Szász; **Consultanți:** Aurel Neațu, Georgel Pirlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; **Colaboratori speciali:** Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; **Redactor web** Marian Mihai; **Lectura manuscrisului** Adrian Neagu; **Redactor-corector** Livia Mihai; **Tehnoredactor** Irina Toncu; **Traducere** Loredana Andreea Weiss; **Adresa de corespondență:** Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; **E-mail** curierul@adventist.ro; **Website** www.curieruladventist.ro; **Imprimare** Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Martorul unei schimbări autentice

Nicodim

Pentru cititorul preocupat de profunzimea Scripturii, Nicodim este un personaj discret, dar fascinant. Numele lui apare în trei circumstanțe diferite, toate fiind relatate de același autor. Îl întâlnim în Evanghelia după Ioan în capitolul 3, apoi în capitolul 7, iar în final în capitolul 19. Aceste trei evenimente spun foarte mult despre cine era Nicodim și transmit învățături de o mare valoare și azi.

Prima realitate care merită atenție este faptul că Nicodim avea un statut social special, care îl plasa printre vârfulurile societății de atunci. Vorbind despre această realitate, E. G. White spune: „Nicodim avea o poziție înaltă și de mare răspundere în națiunea iudeilor. Educația lui fusese dintre cele mai alese, avea talente puțin obișnuite și era un membru onorat al consiliului național.” – *Viața lui Iisus*, p. 147 (ediția a 7-a, 2011)

SINEDRIUL

Acest consiliu național din care făcea parte Nicodim nu era altul decât Sinedriul, acel consiliu bisericesc care funcționa ca un tribunal și care reprezenta cea mai înaltă autoritate evreiască. Cuvântul „Sinedriu” nu apare în textul Sfintei Scripturi. Referirea la acesta se face prin folosirea cuvântului „sobor” (Matei 26:59; Marcu 14:55; Luca 22:66; Ioan 11:47). Sinedriul era condus de către marele-preot și era compus din 71 de persoane din rândul preoților importanți, al cărturarilor și al bătrânilor.

Activitatea Sinedriului s-a întins (după unii cercetători) pe o perioadă de aproximativ 600 de ani (165 î.H.–425 d.H.). De-a lungul acestei lungi perioade, autoritatea Sinedriului a cunoscut sușuri și coborâșuri. Au fost perioade când autoritatea sa a fost mult diminuată, sau limitată la o anumită zonă, dar au fost și perioade când autoritatea sa a fost una foarte extinsă, cum a fost sub dominația romană. În perioada NT, jurisdicția Sinedriului era una foarte largă, fapt care îl făcea de temut. De pildă, putea decide nu numai asupra litigiilor

religioase, ci și asupra unor drepturi civile. Erau situații când Sinedriul putea dispune arestarea unei persoane. Chiar dacă pentru cazurile capitale Sinedriul avea nevoie de confirmarea procuratorului roman, fapt care era doar o formalitate, erau și cazuri speciale când Sinedriul putea condamna la moarte. Se pare că era vorba de situații în care se aduceau ofense templului. Un caz de acest fel este cel al lui Ștefan, care este acuzat că a hulit templul (Faptele 6:13).

NICODIM – MARTOR AL CELEI DE A DOUA NAȘTERI (IOAN 3:1-21)

Nicodim era o excepție. Provenea din rândurile fariseilor, dar, spre deosebire de aceștia, își conducea viața după un cod moral înalt și era preocupat de o viață duhovnicească reală. Deși era un om cu avere, era însetat după cele veșnice. Dorea mult mai mult decât îi oferea acel statut onorant de membru al Sinedriului, în fața căruia mulți se plecau. Căuta ceva care să îi satisfacă sufletul. Căuta ceva ce știa că doar Dumnezeu îi putea oferi. Fără să conștientizeze, Nicodim îl căuta pe Dumnezeu.

În contextul acestor căutări, pe scena sufletului și a minții lui apare un străin din Galileea care îl cucește. Astfel, el devine un admirator tăcut al Galileeanului. „Împreună cu alții, el fusese mișcat de învățătura lui Iisus. Cu toate că era bogat, învățat și onorat, fusese atras în mod neînțeles de umilul Nazarinean. Învățăturile pornite de pe buzele Mântuitorului îl impresionaseră foarte mult și dorea să cunoască mai mult din aceste adevăruri minunate. ... De când auzise de Iisus, Nicodim începuse să studieze cu râvnă profețiile despre Mesia și, cu cât studia mai mult, cu atât era mai convins că El era Cel care trebuia să vină. Ca mulți alții din Israel, fusese întristat de profanarea templului. Fusese de față când Iisus îi izgonise pe

cumpărători și pe vânzători; văzuse manifestarea cea minunată a puterii dumnezeiești; L-a văzut pe Mântuitorul primindu-i pe cei săraci și vindicându-i pe cei bolnavi; ... și nu putea pune la îndoială faptul că Iisus din Nazaret era trimisul lui Dumnezeu.” *Viața lui Iisus*, „Nicodim”, pp. 147–148

Toate acestea l-au convins că trebuie să stea personal de vorbă cu El. Dar mintea lui era frământată de multe întrebări. Cum? Unde? Când? Era riscant și umilitor. Cea mai potrivită variantă i s-a părut a fi o întâlnire nocturnă. „Aflând prin cercetări anume făcute că locul unde Se retrage Mântuitorul este pe Muntele Măslinilor, el a așteptat până când orașul s-a cufundat în liniște și după aceea L-a căutat.” – *Viața lui Iisus*, p. 148

Acolo, în noapte, Nicodim trăiește un șoc. Primele lui cuvinte sunt cuvinte de apreciere la adresa lui Iisus: „Învățătorule, știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu” (Ioan 3: 2). El, care era un învățător certificat de autoritățile vremii, numește învățător pe Unul care niciodată nu învățase în instituțiile cu recunoaștere oficială. În loc să răspundă cu politețe la cuvintele de apreciere, Iisus îi spune că trebuie să se nască din nou. Autoarea cărții *Viața lui Iisus* prezintă șocul trăit de Nicodim: „Vorbirea figurată despre nașterea din nou pe care o folosea Iisus nu era cu totul străină pentru Nicodim. Cei convertiți de la păgânism la credința lui Israel erau adesea asemănați cu niște copii de curând născuți. De aceea, el a înțeles că vorbele lui Iisus nu trebuiau luate în sens literal. Dar, în virtutea nașterii sale ca israelit, el se socotea sigur de un loc în Împărăția lui Dumnezeu. Socotea că nu are nevoie de schimbare. De aceea a fost surprins de cuvintele Mântuitorului. Mai mult, se simțea iritat de aplicarea lor la persoana sa. Îngâmfarea fariseului se lupta cu dorința sinceră a căutătorului după adevăr. S-a mirat că Hristos îi vorbește în felul acesta, fără a respecta poziția

Viața de creștin nu este o modificare a celei vechi, ci o transformare a firii. Se produce moartea față de eu și apare o viață cu totul nouă.

lui de conducător în Israel.” – *Viața lui Iisus*, p. 149

În cele din urmă, Nicodim a dorit ca acea schimbare despre care îi vorbea Iisus să se petreacă și în viața sa, și aceasta s-a produs. Sinceritatea și dorința după ceva mai bun au biruit îngâmfarea lui. Nicodim este argumentul că cea de-a doua naștere este posibilă.

NICODIM – MARTOR AL DREPTĂȚII ȘI CURAJULUI PRODUSE DE A DOUA NAȘTERE (IOAN 7:45-51)

O dovadă a nașterii din nou a lui Nicodim o găsim în cel de-al doilea eveniment relatat de Evanghelia după Ioan. Curățirea Templului a reaprins ura Sinedriului față de Domnul Iisus. Membrilor acestuia nu li se părea normal ca cineva care îndrăznește să lovească rânduielele Templului să se mai bucure de viață. Pentru că se produsese dezbinare în popor (Ioan 7:43), sunt trimiși soldații să-L prindă pe Iisus. Întoarcerea acestora fără El i-a scos din minți pe cei din Sinedriu, care încep să vorbească fără perdea despre intențiile lor. Fiind de față, Nicodim nu tace. Evanghelistul Ioan folosește o exprimare foarte sugestivă când relatează acel moment. El spune: „Nicodim, cel care venise la Iisus

noaptea și care era unul dintre ei, le-a zis: «Legea noastră osândește ea pe un om înainte ca să-l asculte și să știe ce face?»” (Ioan 7:50-51). Aceeași exprimare despre Nicodim, care „venise la Iisus noaptea”, o mai găsim și în Ioan 19:39. Ioan vrea ca cititorul să știe că cel care a avut curajul să îi ia apărarea lui Iisus a fost același Nicodim care cu puțin timp în urmă nu a avut curajul să stea de vorbă cu Iisus ziua.

Ceea ce impresionează nu este doar curajul lui Nicodim, ci și influența lui față de toți din Sinedriu. Deși era în minoritate, cuvintele lui cântăresc greu. Iată ce spune E. G. White: „Într-un consiliu al Sinedriului, când discutau măsurile pe care considerau că trebuie să le ia cu privire la Iisus, Nicodim a recomandat prevedere și moderație. El a susținut că, dacă Iisus era într-adevăr investit cu autoritate de la Dumnezeu, ar fi fost primejdios ca ei să respingă avertizările Lui. Preoții n-au îndrăznit să nesocotească acest sfat și, pentru o vreme, n-au luat măsuri pe față împotriva Mântuitorului.” – *Viața lui Iisus*, p. 147

Atitudinea de asumare, de afirmare a ceea ce credea, în ciuda riscurilor implicate, reprezintă dovezi ale schimbării care s-au produs în viața unui fariseu afectat de mândria generală. Dacă până atunci îi fusese rușine doar să stea de vorbă cu Iisus, acum nu îi este nici rușine și nici frică să-L apere.

NICODIM – MARTOR AL UMILINȚEI ȘI SACRIFICIULUI PRODUSE DE A DOUA NAȘTERE (IOAN 19:39-42)

În cele din urmă, prin vicleșug, Sinedriul obține votul pentru condamnarea la moarte a lui Iisus. „Nici Iosif, nici Nicodim nu-L primiseră pe față pe Mântuitorul în timp ce Acesta era în viață. Ei știau că un asemenea pas avea să-i excludă din Sinedriu și au sperat că-L puteau proteja prin influența lor în consfătuirile acestuia. Pentru un timp, se părea că izbutiseră; dar preoții cei șireți, văzând că ei Îl

favorizează pe Hristos, le-au dejucat planurile. Iisus a fost condamnat și dat să fie răstignit în absența lor.” – *Viața lui Iisus*, p. 410

Răstignirea se produce sub privirile îndurerate ale ucenicilor, care mai nutreau o ultimă dorință. Despre aceasta, dar și despre contribuția lui Nicodim și a lui Iosif, inspirația prezintă informații formidabile:

„Chiar mort fiind, trupul lui Hristos era foarte prețios pentru ucenicii Săi. Ei doreau foarte mult să-l facă o înmormântare onorabilă, dar nu știau cum să facă lucrul acesta. Trădarea împotriva cărmuirii romane constituia crima pentru care a fost condamnat Iisus, iar persoanele executate pentru acest delict trebuiau să fie îngropate într-un loc anume, rânduit pentru astfel de criminali. Ucenicul Ioan și femeile din Galileea rămăseseră lângă cruce. Nu puteau lăsa trupul Domnului lor, pentru ca ostașii cei nesimțitori să-l ia și să-l îngroape într-un loc de necinste. Dar nici nu se puteau împotrivi. Nu puteau obține nicio favoare din partea autorităților iudaice și nu aveau nicio influență pe lângă Pilat.

În timp ce Ioan se frământa în legătură cu îngroparea Învățătorului său, Iosif s-a întors cu ordinul lui Pilat cu privire la trupul lui Hristos; Nicodim a venit aducând cu sine un amestec scump, de aproximativ o sută de litri de smirnă și aloe, pentru pregătirea trupului Său. Nici celui mai onorat om din tot Ierusalimul nu i se dăduse mai multă cinste după moarte. Ucenicii au fost surprinși să-i vadă pe acești conducători bogați tot atât de interesați ca și ei de îngroparea Domnului lor.

Acum, văzând că era mort, cei doi nu și-au mai ascuns deloc atașamentul față de El. În timp ce ucenicii se temeau să se arate pe față ca fiind urmașii Săi, Iosif și Nicodim au venit plini de curaj în ajutorul lor. Ajutorul acestor oameni bogați și respectați a fost de mare folos în timpul acesta. Ei puteau face pentru Învățătorul lor

mort ceea ce sărmanilor Săi ucenici le era imposibil să facă; iar averea și influența lor i-au apărut în mare măsură de răutatea preoților și a conducătorilor.

Delicat și cu respect, ei au luat cu propriile mâini trupul Domnului Iisus de pe cruce. Lacrimile lor de simpatie curgeau șiroaie când au privit trupul Lui zdrobit și sfâșiat. Iosif avea un mormânt nou, săpat într-o stâncă. Păstrase acest mormânt pentru el, dar era aproape de Golgota și acum el l-a pregătit pentru Iisus. Trupul, uns cu mirodeniile aduse de Nicodim, a fost învelit cu grijă într-o pânză și Răscumpărătorul a fost dus la mormânt. Acolo, cei trei ucenici au îndreptat picioarele ghemuite și au încrucișat pe pieptul lipsit de viață mâinile zdrobite.” – *Viața lui Iisus*, pp. 410–411

Două lucruri m-au impresionat la Nicodim. Primul este faptul că nu i-a fost rușine să se umilească atât de mult încât să se ocupe de înmormântarea unui condamnat la moarte. Al doilea lucru este dispoziția lui de a sacrifica pentru Iisus și cauza Sa. Cartea *Viața lui Iisus* aduce din nou informații care impresionează până la lacrimi:

„După înălțarea Domnului, în timp ce ucenicii erau împrăștiați din cauza persecuțiilor, Nicodim a ieșit în față plin de curaj. El și-a folosit averea pentru susținerea bisericii care tocmai se născuse, atunci când iudeii se așteptau ca, la moartea lui Iisus, ea să fie desființată. În timp de primejdie, omul acesta, pe vremuri atât de fricos și îndoielnic, a fost tare ca stâncă, încurajând credința ucenicilor și ajutându-i cu mijloace materiale pentru a duce Evanghelia mai departe. A fost batjocorit și persecutat de aceia care îl onoraseră pe vremuri. A ajuns sărac în ce privește bunurile pământești, dar n-a scăzut în ce privește credința aceea care își avea începutul în noaptea în care a stat de vorbă cu Iisus.” – *Viața lui Iisus*, p. 156

Nicodim este martor al celei de-a doua nașteri și al schimbărilor pe care aceasta le produce în viața unui om care vrea să fie autentic. „Viața de creștin nu este o modificare sau o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a firii. Se produce moartea față de eu și față de păcat și apare o viață cu totul nouă. Schimbarea aceasta nu se poate produce decât prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt.” – *Viața lui Iisus*, p. 147

Dumnezeu să ne ofere a doua naștere!

Întrebări pentru meditație:

1. Care să fie cauzele pentru care doar doi din șaptezeci și unu au trăit a doua naștere?
2. De ce curajul, umilința și sacrificiul sunt câteva din dovezile schimbării vieții?
3. Cum ar trebui să ne raportăm la o persoană care nu a trăit a doua naștere?

Georgel Pirlitu este secretarul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Sabat dimineață

Avraam ca martor

Puterea exemplului

Superba cetate Ur, situată în inima Mesopotamiei antice de-a lungul malului mărețului râu Eufrat, era centrul unui imperiu bogat care atrăgea comercianți din întreaga lume cunoscută la vremea aceea. Cu un port aglomerat în apropierea Golfului Persic, „Ur era o metropolă înfloritoare, cu prăvălii, străzi înguste pline de care cu vite, caravane cu măgari și meșteșugari care făceau de toate, de la obiecte din piele la ornamente prețioase”¹. Caprele și oile marcau peisajul din jurul cetății; unde fermierii bogați se făleau cu livezi de curmali, iar câmpurile irigate produceau orz, linte, ceapă și usturoi.

Cea mai înaltă clădire, vizibilă din întreaga cetate, era un zighurat imens, un templu, asemănător unei piramide, în onoarea lui Sin, zeul lunii. Înalt de aproape douăzeci de metri cu o bază de patruzeci de metri lățime și șaiszeci de metri lungime, zighuratul avea trei platforme, fiecare de o culoare diferită, și un altar de argint în vârf². Se știe că acolo se aduceau jertfe umane³.

Cetatea și templul, construite la scurtă vreme după răzvrătirea de la Turnul Babel, erau centrul idolatriei și al păgânismului. Cu toate acestea, din mijlocul influențelor distrugătoare ale acestei cetăți a ieșit unul dintre cei mai credincioși martori ai lui Dumnezeu – Avraam.

„Idolatria îl chema din toate părțile, dar în zadar. Credincios printre cei lipsiți de credință, neatins de corupție în mijlocul apostaziei ce predomina, el s-a ținut neclintit de adorarea singurului și adevăratului Dumnezeu.”⁴

Cum era posibil acest lucru, ținând cont de faptul că propriul lui tată, Terah, slujea „altor dumnezei”⁵? Una dintre posibilități este că Avraam, născut la aproximativ 350 de ani după Potop⁶, învățase despre adevăratul Dumnezeu al cerurilor de la stră-stră-stră-străbunicul lui, Eber, care era strănepotul lui Sem, fiul lui Noe. Deși majoritatea generațiilor de bunici din vremea lui Avraam trecuseră la odihnă, Eber a trăit 464 de ani, însemnând cel puțin 100 de ani după nașterea lui Avraam⁷. Este destul de posibil ca Eber să-i fi împărtășit adevărul lui Dumnezeu tânărului său urmaș.

Indiferent de modul în care a aflat despre Dumnezeu, știm că „prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8).

Părăsind cel mai bogat și cel mai civilizată loc de pe pământ, Avraam a fost dispus să fie un martor pentru Dumnezeu oriunde era chemat să meargă. Să analizăm pe scurt câteva moduri în care acest mare patriarh a fost martor.

MARTOR PENTRU FAMILIA LUI

După o scurtă ședere în Haran, unde tatăl lui a murit, „Avram a luat pe Sarai, nevastă-sa, și pe Lot, fiul fratelui său, împreună cu toate averile pe care le strânseseră și cu toate slugile pe care le câștigaseră în Haran. Au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan” (Geneza 12:5). Ridicându-și cortul lângă Sihem, prima dată Avraam a construit „un altar Domnului” (versetul 7). Când s-a mutat din nou, „a zidit și acolo un altar Domnului și a chemat Numele Domnului” (versetul 8). Încurajând închinarea în familie, Avraam i-a invitat pe toți oamenii din tabăra lui la jertfele de dimineață și de seară. Când se muta într-un loc nou, altarul rămânea ca un martor tăcut pentru toți cei care treceau pe acolo.

„Având cea mai mare grijă ca orice formă a falsei religii să fie ținută cât mai departe”⁸, Avraam era cunoscut în comunitățile în care trăia ca un om bun, politicoș și drept și era respectat de toți.

MARTOR PENTRU COMUNITATEA MAI LARGĂ

Avraam era iubitor de pace. Când a izbucnit o ceartă între păstorii lui și cei ai lui Lot, el a spus: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați” (Geneza 13:8). Permițându-i lui Lot să aleagă primul locul unde voia să se așeze, Avraam l-a lăsat să se stabilească în valea îmbelșugată, bogată, a Sidimului, iar el a rămas în regiunea mai muntoasă.

Ulterior, când toți locuitorii văii au fost răpiți de regele Chedorlaomer și de aliații acestuia, Avraam a arătat că nu avea niciun fel de resentimente față de lipsa de recunoștință din trecut a lui Lot. „Toată afecțiunea sa pentru el a fost trezită și se hotărî să-l scape. Căutând mai întâi sfatul divin, Avraam s-a pregătit de război.”⁹ Victoria a fost una rapidă și deplină, cu recuperarea tuturor prizonierilor și a bunurilor, iar Avraam i-a atribuit biruința lui Dumnezeu.

„Adoratorul lui Iehova nu numai că adusesse un mare serviciu țării, dar se dovedise a fi un om curajos”, a scris Ellen White. „Se dovedise că viața de neprihănire nu este lașitate și că religia lui Avraam l-a făcut curajos în susținerea a ceea ce este drept și gata să-l apere pe cel oprimat. Actul său eroic a avut o mare influență printre triburile înconjurătoare.”¹⁰

Avraam era un învățător și, pe măsură ce își împărtășea credința, casa lui a continuat să crească, ajungând, în cele din urmă, la mai mult de o mie de oameni. „Aceia care erau conduși de învățăturile sale, spre a se închina singurului Dumnezeu, au găsit un cămin în tabăra sa; și aici, ca într-o

școală, ei au primit o învățătură care îi pregătea să devină reprezentanți ai adevăratei credințe. În acest fel, asupra sa zăcea o mare răspundere. El forma conducători de familie și metodele sale de conducere aveau să fie aplicate în casele peste care aceștia aveau să fie conducători.”¹¹

Respectat de toate națiunile înconjurătoare, „supunerea sa față de Dumnezeu era neclintită, în timp ce bunătatea și gingășia lui inspirau încredere și prietenie, iar măreția lui impunea respect și onoare”¹².

MARTOR ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU ȘI A FIINTELOR CĂZUTE

Avraam l-a cinstit pe Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a cinstit pe Avraam vorbindu-i direct și descoperindu-i scopurile Sale. Cu toate acestea, Avraam era om, iar Scriptura înregistrează cel puțin trei ocazii în care credința sa a fost șovăielnică: (1) când l-a mințit pe Faraon cu privire la soția sa (Geneza 12:10-20); (2) când a luat-o pe Agar de soție pentru a avea un urmaș (Geneza 16:1-4); (3) când l-a mințit pe regele Abimelec despre faptul că Sara era soția lui (Geneza 20). Aceste exemple descoperă pericolul care ne pândeste atunci când (1) mergem acolo unde Dumnezeu nu ne-a chemat să mergem și (2) îi ascultăm pe cei care poate încearcă să ne ajute, dar nu o fac dacă nu sunt în concordanță cu indicațiile lui Dumnezeu.

Ellen White evidențiază faptul că „Dumnezeu îl chemase pe Avraam să fie tatăl celor credincioși și viața sa trebuia să stea ca un exemplu de credință pentru generațiile care aveau să vină. Dar credința sa n-a fost desăvârșită. [...] Pentru ca el să poată atinge cel mai înalt standard, Dumnezeu l-a supus la o altă încercare, cea mai grea pe care omul a fost chemat vreodată s-o suporte”¹³.

Dumnezeu i-a poruncit: „la pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și

Influența tăcută a vieții sale de zi cu zi, integritatea lui de neclintit, respectul și caracterul lui plăcut descopereau tuturor că se afla în legătură cu cerul.

adu-l ardere-de-tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune” (Geneza 22:2).

Avraam știa că jertfele umane erau ritualuri de închinare practicate de păgâni, dar nu și de Dumnezeu-ul cerurilor! Porunca nu avea niciun sens. De ce i-ar fi cerut Dumnezeu să-l ucidă pe fiul făgăduinței? Cu toate acestea, după ce s-a luptat în rugăciune, bătrânul patriarh a mers mai departe prin credință.

„Avraam era și el om; sentimentele și atașamentele lui erau ca și ale noastre; dar el nu s-a oprit să întrebe cum avea să se împlinescă făgăduința făcută dacă Isaac avea să fie sacrificat. El n-a stat să discute cu inima lui chinuită. El știa că Dumnezeu este drept și neprihănit în toate cerințele Lui și a împlinit porunca primită până la litera ei.”¹⁴

Habar nu avea că tot cerul aștepta cu nerăbdare să vadă ce avea să facă. Avraam și Isaac nu aveau idee că ceea ce făceau avea să fie o lecție despre planul de mântuire pentru întregul univers. Habar nu aveau că exact în locul în care ei au fost chemați să meargă, Dumnezeu avea să își jertfească Fiul iubit pentru mântuirea noastră.

„Ființe cerești au fost martore la scena punerii la probă a credinței lui Avraam și a supunerii lui Isaac. [...] Întregul cer privi cu uimire și admirație ascultarea neșovăielnică a lui Avraam. Tot cerul a prețuit credințioșia lui. Acuzațiile lui Satana au fost dovedite ca fiind false. [...] Legământul lui Dumnezeu, întărit lui Avraam printr-un jurământ înaintea ființelor din celelalte lumi, dovedește faptul că ascultarea va fi răsplătită.

Fuse greu chiar și pentru îngeri să pătrundă înțelesul adânc al tainei mântuirii. [...] Porunca dată lui Avraam de a-l aduce ca jertfă pe fiul său a trezit interesul ființelor cerești. Cu un viu interes, ele au urmărit fiecare pas în aducerea la îndeplinire a acestei porunci. Când, la întrebarea

lui Isaac: «Unde este mielul pentru arderea-de-tot?», Avraam a răspuns: «Domnul Însuși va purta de grijă de miel» și când mâna tatălui a fost oprită în momentul în care era gata să-l înjunghie pe fiul său, iar berbecul de care Se îngrijise Dumnezeu a fost adus ca jertfă în locul lui Isaac, atunci s-a revărsat lumină asupra tainei mântuirii și chiar îngerii au înțeles mult mai clar hotărârea minunată pe care Dumnezeu o luase pentru mântuirea omului”¹⁵.

MARTORUL NOSTRU ASTĂZI

Viața lui Avraam de credință, ascultare și slujire este un exemplu important pentru noi astăzi. Influența tăcută a vieții sale, integritatea lui de neclintit, generozitatea, respectul și caracterul lui plăcut descopereau tuturor că se afla în legătură cu cerul. El a putut să vadă dincolo de ceea ce ochiul poate vedea și să înțeleagă realități veșnice. „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire” (Romani 4:3).

¹ Andrew Lawler, „City of Biblical Abraham Brimmed With Trade and Riches”, *National Geographic*, 11 martie 2016, <https://on.natgeo.com/3isuYmQ>.

² *Ibid.*

³ John Noble Wilford, „At Ur, Ritual Deaths That Were Anything but Serene”, *New York Times*, 26 octombrie 2009, <https://nyti.ms/3k1nKqm>.

⁴ Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 125.

⁵ *Ibid.*

⁶ Cronologie bazată pe Geneza 5:11. Vezi harta, *Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1953), vol. 1, p. 185.

⁷ *Ibid.*

⁸ Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 141.

⁹ *Ibid.*, 135.

¹⁰ *Ibid.*

¹¹ *Ibid.*, 141.

¹² *Ibid.*, 134.

¹³ *Ibid.*, 147.

¹⁴ *Ibid.*, 153.

¹⁵ *Ibid.*, 155.

Ted N. C. Wilson este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial. Mai multe articole și comentarii din partea biroului președintelui sunt disponibile pe Twitter @pastortedwilson și pe Facebook: @ Pastor Ted Wilson.

Sabat după-amiază

Martor în timpul sfârșitului

AUREL NEAȚU

„Isaia zice: «Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?» [...] Dar eu întreb: «N-au auzit ei?» Ba da, căci «glasul lor a răsunat prin tot pământul și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii» (Romani 10:16-18).

CUM AM AJUNS AICI?

„Nu-mi vine să cred! În urmă cu câțiva ani eram implicat în viața bisericii, îmi plăcea să slujesc și să-L mărturisesc pe Hristos înaintea prietenilor, chiar îmi luam timp pentru asta. Studiam Biblia în mod regulat, mă rugam și vedeam fiecare oportunitate de slujire ca pe o binecuvântare. Cum am ajuns să nu mai am timp pentru Dumnezeu? Nu mai citesc Scriptura, nu am o viață de rugăciune, nu mai am timp pentru nimic din ceea ce este spiritual. Doar muncă, alergare și lucruri care țin de lumea aceasta.” Vă regăsiți cumva în acest strigăt de deznădejde? Este aceasta drama creștinului modern?

Cum este posibil ca un creștin să ajungă să facă lucruri reprobabile, îngrozitoare, pe care altădată nici nu îndrăznește să le gândească? Cu siguranță, niciunul dintre noi nu se naște criminal, curvar, hoț..., ci ajunge așa printr-un lung proces de compromisuri, de păcate considerate mai mici, nevinovate, dar care ajung într-o zi să desăvârșească fundamentul, baza unor decizii condamnate chiar și de păgâni. Pas cu pas, ajungem să numim răul bine și binele rău (Isaia 5:20).

Vă amintiți cuvintele de avertizare spuse de către Dumnezeu celui care avea să fie primul criminal? „Domnul a zis lui Cain: «Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit, dar, dacă faci rău, păcatul pânzește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești» (Geneza 4:6,7).

Ai grijă de gândurile tale, de vor-

„Noi nu facem parte din poporul lui Dumnezeu dacă nu suntem în întregime ai Săi. Orice povară și orice păcat trebuie date la o parte.”

(Ellen White, *Biserica rămășiței și viitorul Bisericii Advente*, ediția electronică, 88.2)

be și priviri (Matei 5:28-30), pentru că într-o zi, faptele tale vor fi decise de ceea ce ai devenit prin aceste alegeri mici, aparent nevinovate. Cât de amară și dureroasă este constatarea apostolului Ioan despre consecințele finale în dreptul prietenului său Iuda: „Cum a fost dată bucașica, a intrat Satana în Iuda” (Ioan 13:27).

CE ESTE DE FĂCUT?

Fie că vorbim despre păcate trupești, situație în care discutăm despre o agravare (2 Timotei 3:1,3-4,6,13, un progres în ceea ce privește răul până la identificarea cu dumnezeul acestui veac, sau vorbim despre indiferența spirituală, definită ca un regres în lucrurile duhovnicești (Apocalipsa 2:4), singura noastră speranță este pocăința, întoarcerea la Dumnezeu.

Un răspuns actual îl avem în cuvintele spuse de Dumnezeu prin profetul Zaharia: „Iată ce trebuie să

faceți: «Fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii; niciunul să nu gândească în inima lui rău împotriva aproapelui său și nici să nu iubiți jurământul strâmb! Căci toate lucrurile acestea, Eu le urăsc» (Zaharia 8:16-17).

Psihologii tocmai acum încep să descopere adevăruri pe care Isus Hristos le-a predicat cu peste 2.000 de ani în urmă. Într-un studiu, ei au constatat că modul în care oamenii reacționează la tentație poate fi cartografiat în creier. S-a descoperit că, adânc, în cortexul cerebral, există o structură numită striatul ventral care este asociat cu modul în care procesăm recompensele și a fost, de asemenea, asociat cu dependența. În esență, această parte a creierului îți spune că un anumit lucru la care te uiți este important și ai nevoie de el. Soluția psihologilor la această problemă a fost să facă ceea ce Dumnezeu îi spunea lui Cain (Geneza 4:8). Fiți atenți și schimbați-vă modul în care gândiți! Psihologii o numesc neuroplasticitate. Scriptura o numește „pocăință”. Când vorbește despre oamenii care „trăiesc ca dușmani ai crucii lui Hristos”, Pavel spune că ei își caută identitatea în lucrurile pe care le doresc în viața lor aici pe pământ, în loc să-și caute identitatea dăruită de Dumnezeu (Filipeni 3:19).

Privește dincolo de pofta ta, de lucrurile trecătoare ale acestei lumi. Stai pe genunchi, vorbește cu Domnul Isus (Matei 6:6), gândește-te la scopul mai mare și profund pe care Dumnezeu îl are pentru tine personal!

E mai ușor să biruim o deprindere greșită dacă o înlocuim cu una sănătoasă. Iată ce spunea Ellen White despre planul lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi: „Orice ucenic sincer se naște în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Nici nu apucă să-L

cunoască bine pe Mântuitorul, că dorește să le facă și altora cunoștință cu El. Adevărul mântuitor și sfințitor nu poate fi închis în inima lui. Cel care bea din apa vie devine un izvor al vieții. Cel ce primește devine un dătător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în deșert, țâșnind pentru a-i învia pe toți și făcându-i pe cei ce sunt gata să piară dornici să bea din apa vieții. Făcând această lucrare, este primită o binecuvântare mai mare decât dacă am lucra doar spre folosul nostru personal. Lucrând pentru a răspândi veștile bune ale mântuirii, suntem aduși aproape de Mântuitorul” (Ellen White, *Divina vindecare*, 102.4 ediția electronică)

Și apostolul Pavel ne îndeamnă să găsim ajutor la Isus: „Și aceasta cu atât mai mult cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. [...] Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă, ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământescă, pentru ca să-i treziți poftele.” (Romani 13:11-14, sublinierea noastră)

DĂ SLAVĂ LUI DUMNEZEU PRIN VIAȚA TA!

Un grup de tineri, elevi la Liceul „Ștefan Demetrescu”, în urmă cu mai mulți ani, au avut ocazia să-L mărturisească pe Hristos în timp ce ajutau oamenii din Rast, un sat în care apele Dunării, ieșite din matcă, distruseseră aproape totul. Încântați de hărnicia, seriozitatea și modul dezinteresat în care îi ajutau, sătenii au dorit să afle mai multe despre credința lor, atrăgând astfel critici și nemulțumiri din partea preotului. Acestea nu au contat însă, faptele tinerilor fiind mai convingătoare decât vorbele goale

ale preotului, lipsite de cea mai mică implicare.

Atunci când ne vom trăi credința în mijlocul semenilor, consecința naturală este cea amintită de către Dumnezeu prin profetul Zaharia: „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei și-i vor zice: «Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!»” (Zaharia 8:23).

Se spune că „lumina care strălucește cel mai departe va străluci cel mai mult acasă”. Indiferent unde trăim, ca creștini, ar trebui să începem mărturia noastră de acasă și apoi să o extindem „în toată lumea” (Faptele 1:8). Să dăm slavă lui Dumnezeu prin viața noastră, prin cuvintele și faptele noastre, printr-o credință plină de puterea Duhului Sânt, „ca să se știe, de la răsăritul soarelui până la apusul soarelui, că afară de Mine nu este Dumnezeu: Eu sunt Domnul, și nu este altul” (Isaia 45:6).

MARTORI ÎN TIMPUL SFÂRȘITULUI

O viață frumoasă, trăită spre lauda lui Dumnezeu, trebuie să fie însoțită, în aceste vremuri tulburi ale sfârșitului, de un mesaj biblic actual, menit să-i aducă pe cei aflați în căutarea adevărului mai aproape de Dumnezeu și de biserica Sa. Mărturia noastră despre modul cum ne-a schimbat viața întâlnirea cu Isus Hristos trebuie să aibă în centru cuvinte despre dragostea, neprihănirea și dreptatea lui Dumnezeu.

În spiritul Scripturii, consider că nu avem un mesaj mai complet și actual în aceste vremuri decât solia celor trei îngeri din Apocalipsa 14. Fiecare adventist de ziua a șaptea ar trebui să cunoască, să aprofundeze și să împărtășească apropiaților mesajul celor trei soli cerești despre adevărul Creator, despre adevărata

și falsă închinare, îndemnându-i să răspundă pozitiv chemării de a ieși din Babilon, simbol al apostaziei și răzvrătirii.

„Ridicați standardele; ridicați-le cât mai sus. Proclamați cele trei solii îngerești ca să le audă toată lumea. Să se vadă că aici sunt aceia care «păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus» (Apocalipsa 14:12)” (Ellen White, *Sfaturi către editori*, 171.1, ediția electronică).

Însoțiți cuvintele puternice ale Apocalipsei cu nestrămutata voastră nădejde în revenirea Domnului Isus Hristos. Vorbiți-le oamenilor despre credința părinților noștri, despre speranța lor neclintită în lucrurile nădăduite, căroro le-au urat de bine de departe. Predicați cu putere și trăiți ca și când Hristos s-ar întoarce acum.

„Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3:11-14).

Întrebări pentru meditație:

1. Cum ajunge un creștin să nu mai trăiască adevărul?
2. Cum ne putem recăpăta credința?
3. Ce pot face pentru semenii mei în vremurile acestea?

Aurel Neațu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Duminică

Martor în vremuri de necazuri personale

Învățând de la Iosif

Întreaga scenă era plină de încrederea în sine și pacea emanate de Jane Marczewski („Nightbirde”) în timp ce le spunea juraților povestea ei. Era cântăreață și compozitoare, avea treizeci de ani, iar cancerul cu care se lupta de câțiva ani făcuse metastaze. Atât jurații, cât și publicul își ștergeau ochii înlăcrimați în timp ce o ascultau cântând o piesă scrisă de ea. Când jurații și-au exprimat uimirea față de optimismul ei, ea a spus pur și simplu: „Nu poți aștepta ca viața să nu mai fie grea pentru a decide să fii fericit.”¹

Jane și-a împărtășit deschis credința și lupta cu cancerul pe blogul ei.

„Chiar și în zilele în care nu mă simt așa de rău, mă duc uneori și mă întind pe covoraș în lumina după-amiezii ca să Îl ascult. Știu că sună nebunește și nu pot să explic cum, dar Dumnezeu este acolo – chiar și acum. Am auzit spunându-se că unii oameni nu Îl pot vedea pe Dumnezeu pentru că nu se uită suficient de jos, și este adevărat. Dacă nu Îl poți vedea, coboară-ți privirea. Dumnezeu Se află pe podeaua din baie.”²

Te-ai gândit vreodată că ar fi mai bine să aștepți până când vei fi un om sănătos sau de succes înainte să le mărturisești altora despre Dumnezeu? Este ușor să credem că trebuie să avem totul „în ordine” înainte să le împărtășim altora Evanghelia, însă câteva istorii din Biblie ne arată cât este de eficient să dăm mărturie în mijlocul haosului și al luptelor din viața noastră de zi cu zi, chiar și în circumstanțele cele mai dificile. Iosif este un exemplu elocvent.

Ca fiul cel mai mare al soției preferate a tatălui său, Iosif a fost privilegiat și iubit mai mult decât frații lui. La vârsta de șaptesprezece ani i-a fost oferită în dar o haină frumoasă și primise vise profetice care preziceau stăpânirea lui asupra fraților săi și chiar asupra tatălui său. Lucrul acesta a fost prea mult pentru frații săi. Când li s-a oferit șansa de a se răzbuna, l-au prins pe Iosif, i-au luat haina ofensatoare și l-au aruncat într-o groapă goală. Apoi l-au vândut unei caravane de negustori care mergea spre Egipt.

DE LA SCLAV LA SLUJITOR DE ÎNCREDERE

Iosif a supraviețuit călătoriei și a fost vândut de ismaeliți lui Potifar, un dregător al lui Faraon și căpetenia gărzii lui. Dar „Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine” (Geneza 39:2). Cu toate că fusese forțat să își părăsească familia, Iosif își luase credința cu el. Nu și-a ascuns principiile de Potifar. Deși acesta nu se închina Dumnezeului lui Iosif, a văzut și a înțeles că Dumnezeu era cu Iosif, și astfel casa lui prospera de pe urma binecuvân-

Iosif nu a lăsat ca circumstanțele să îi diminueze credința, iar Dumnezeu l-a binecuvântat.

tărilor pe care Dumnezeu le revărsa asupra lui.

Lucrul acesta l-a făcut pe Potifar să îl promoveze pe Iosif făcându-l mai-mare peste întreaga lui casă. Dumnezeu a gratificat această atitudine pozitivă față de Iosif: „De îndată ce Potifar l-a pus mai-mare peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvântat casa egipteanului, din pricina lui Iosif, și binecuvântarea Domnului a fost peste tot ce avea el: fie acasă, fie la câmp” (versetul 5).

DE LA PRIZONIER LA CONDUCĂTOR

Din nefericire, succesul lui Iosif nu a fost unul de durată. Soția lui Potifar a încercat să îl seducă, apoi l-a acuzat de o faptă îngrozitoare. Deși era nevinovat, Iosif a fost aruncat în închisoare. Iosif ar fi putut să se lase pradă disperării. Cine l-ar fi învinuit? Părea să nu existe nicio speranță de a fi eliberat sau de a-și revedea familia. Ar fi putut lăsa ca circumstanțele să îi diminueze credința și moralitatea sau, cel puțin, etica profesională! În schimb, el și-a continuat obiceiurile de slujire credincioasă, iar Dumnezeu l-a binecuvântat chiar și în închisoare. „Domnul a fost cu Iosif și și-a întins bunătața peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea mai-marelui temniței. [...] Și Domnul îi dădea izbândă în tot ce făcea” (versetele 21-23).

Interacțiunea lui Iosif cu paharnicul și pitarul descoperă compătimirea și respectul lui față de colegii de temniță. Ellen White a scris: „Comportarea sa în închisoare, și anume cinstea în viața sa de fiecare zi și simpatia manifestată față de aceia care se aflau în necaz și deznădejde, i-a deschis calea pentru prosperitatea și onoarea sa viitoare.”³

Comportamentul lui într-un timp de întuneric personal a fost o mărturie pentru cei din jurul lui și un exemplu pentru noi astăzi. „Fiecare rază de lumină pe care o revărsăm asupra altora se întoarce asupra noastră. Fiecare cuvânt bun și plin de amabilitate adresat celor întristați, fiecare faptă pe care o facem ca să-i ușurăm pe cei apăsați și fiecare dar pe care-l oferim celor în nevoi, dacă motivele care le generează sunt sfinte, vor avea ca rezultat binecuvântări pentru dătător.”⁴

Au trecut destui ani până când Iosif a fost în sfârșit eliberat din închisoare și, chiar și după ce a fost promovată la rangul de guvernator al Egiptului, a trecut ceva vreme până a fost reunit cu familia lui. Când s-a descoperit într-un final fraților săi, le-a spus: „Nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră” (Geneza 45:5).

Când a fost vândut ca rob, Iosif nu avea de unde să știe că avea să devină guvernatorul Egiptului sau că guvernarea sa și înțelepciunea dată de Dumnezeu aveau să asigure bunăstarea familiei sale și a tuturor celor din Egipt. Nu putea să vadă cum avea să folosească Dumnezeu situația îngrozitoare în care se afla. Dar Iosif nu a așteptat până când a devenit mai-mare peste casa lui Potifar sau guvernator al Egiptului pentru a fi credincios lui Dumnezeu sau pentru a-L slăvi pentru succesele sale. Într-adevăr, datorită mărturiei sale, Potifar și Faraon au

recunoscut adevărata sursă a succesului lui Iosif.

El nu a renunțat nici când circumstanțele s-au înrăutățit. În schimb, a folosit fiecare oportunitate pentru a trăi credința părinților lui, aducând lumină în cele mai întunecate colțuri ale societății egiptene. Ca sclav, Iosif putea vorbi cu oamenii de rând din casa lui Potifar și poate din alte case. În închisoare, a întâlnit mulți deținuți din diferite medii. Ca guvernator, s-a intersectat cu liderii. Dumnezeu l-a folosit pe Iosif pentru a le vorbi oamenilor din toate păturile sociale.

Poate te afli pe „podeaua din baie”, la fel ca Jane, sau „în groapă”, ca Iosif. Poate te întrebi cum ai putea să dai mărturie într-o perioadă de întuneric personal și durere. Cu toate acestea, când te prinzi de Dumnezeu în lupta ta, perseverența și credința ta pot fi o inspirație pentru alții.

¹ Michael Foust, „AGT's «Nightbird» Dies at 31: Her Legacy Is the «Strength She Found in Jesus»”, Christian Headlines, 22 februarie 2022, <https://www.christianheadlines.com/contributors/michael-foust/agts-nightbirde-dies-at-31-her-legacy-is-the-strength-she-found-in-jesus.html>.

² Michael Foust, „AGT's «Nightbird» Dies at 31: Her Legacy Is the «Strength She Found in Jesus»”, Christian Headlines, 22 februarie 2022, <https://www.christianheadlines.com/contributors/michael-foust/agts-nightbirde-dies-at-31-her-legacy-is-the-strength-she-found-in-jesus.html>.

³ Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 218.

⁴ *Ibid.*

Întrebări pentru meditație:

1. Cum poți fi un martor acolo unde te afli acum?
2. Gândește-te la o ocazie în care cineva a fost o binecuvântare pentru tine. Cum a folosit Dumnezeu acea persoană pentru a te binecuvânta?
3. Ce te poate împiedica să proclami harul lui Dumnezeu în viața ta, indiferent de circumstanțele în care te afli?

Luni

Martorul credincios și cel mincinos

Mica slujitoare și Ghehazi

Încă de când fetița noastră a fost suficient de mare să înțeleagă sarcina simplă de a-și aduna jucăriile, am încurajat-o să își facă ordine în cameră sau în zona de joacă. La început o ajutam noi, dar, pe măsură ce a crescut, a învățat să își facă singură patul și să își strângă hainele și jucăriile.

Uneori o răsplătim pentru că ne ajută cu alte treburi prin casă, precum adunarea hainelor sau alte sarcini care nu îi revin în mod normal. Într-o zi a venit la noi veselă și plină de speranță și a cerut o răsplată pentru că și-a adunat jucăriile. I-am explicat că eram fericiți că făcuse o treabă așa de bună, dar că jucăriile ei erau oricum responsabilitatea ei. Răsplata ei era o treabă bine făcută.

Când îți faci treaba, aștepti o răsplată? Probabil că nu, deși este minunat să primești cuvinte de apreciere. Dar când le dai altora mărturie? Aștepti o răsplată de la Dumnezeu? A doua carte a împăraților, capitolul 5, spune povestea a două tipuri de martori: cei care le spun altora despre Dumnezeu fără să aștepte vreo răsplată și cei care cred că merită ceva pentru eforturile lor.

MĂRTURIA UNUI COPIL

Narațiunea începe cu mărturia unui copil, o fetiță luată din casa ei din țara Israel pentru a sluji în casa lui Naaman. Nu i se menționează numele, dar cuvintele ei pun în mișcare evenimentele care au ca rezultat convertirea comandantului sirian.

Naaman, ni se spune, era un mare lider din Siria. Dumnezeu îl folosise să le ofere sirienilor victoria. Dar Naaman avea lepră. În loc să caute răzbunare împotriva

Sunt o mulțime de oameni în jurul nostru care au duhul și trupul zdrobite, care au nevoie de vindecarea pe care doar Hristos o poate oferi.

comandantului, care fie o luase personal prizonieră, fie condusese atacul în urma căruia fusese luată prizonieră, fetița a manifestat compasiune față de omul bolnav: „Ea a zis stăpânei sale: «O, dacă domnul meu ar fi la prorocul acela din Samaria, prorocul l-ar tămădui de lepra lui»” (2 Împărați 5:3).

Națiunile lui Israel și Iuda eșuaseră în mare măsură în scopul pe care Dumnezeu îl intenționase pentru urmașii lui Avraam: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:3). În loc să fie un exemplu de iubire pentru Dumnezeu și aproapele lor, adoptaseră practicile păgâne ale neamurilor din jur și își asupreau și exploatau propriul popor. Existau însă și oameni care își păstraseră credința. Ei au continuat să fie martori pentru frații lor israeliți și, când au fost duși în exil, au fost o binecuvântare pentru casele și curțile străine în care slujeau. Ellen White a scris: „Când au educat-o pentru Dumnezeu, părinții acelei fete israelite nu-i cunoșteau viitorul. Dar ei au fost credincioși însărcinării lor, iar în căminul comandantului oștirii siriene, copila lor a dat mărturie despre Dumnezeu pe care învățase să-L cinstească.”¹

UN MARTOR MINCINOS

Naaman a luat în serios cuvintele fetei și s-a dus în Samaria în căutarea vindecării. A ajuns la casa lui Elisei așteptându-se la o manifestare miraculoasă din partea profetului, dar a fost trimis la râul Iordan să se scalde. În ciuda furiei inițiale provocate de porunca profetului, a ascultat și a fost vindecat. S-a întors sănătos la casa lui Elisei și, plin de recunoștință, i-a oferit daruri. Profetul a refuzat să le ia și l-a trimis acasă.

Ghehazi, slujitorul lui Elisei, a fost indignat de faptul că profetul nu acceptase darurile comandantului sirian: „Iată că stăpânul meu a cruțat pe sirianul acela, Naaman, și n-a primit din mâna lui ce adusesse. Viu este Domnul că voi alerga după el și voi căpăta ceva de la el” (2 Împărați 5:20). Din lăcomie, Ghehazi s-a gândit că dacă Elisei nu avea să ia ce i se cuvenea, atunci măcar el avea să dobândească o răsplată. Naaman primise o mărturie din partea unei tinere fete israelite, o mărturie bazată pe credința în Dumnezeu și pe empatia față de un om bolnav. Acum a primit o a doua mărturie, o mărturie falsă din partea lui Ghehazi, care a spus o minciună pentru a se îmbogăți. Ghehazi a spus că a fost trimis de Elisei să ia daruri – un talant de argint și două haine de schimb – pentru doi fii ai prorocilor veniți în vizită. Naaman a fost nerăbdător să își manifeste recunoștința și l-a rugat pe Ghehazi să ia de două ori suma de argint pe care o ceruse.

Când Ghehazi s-a întors, Elisei i-a pus întrebări și, din nou, Ghehazi a mințit. Dar Elisei știa ce se întâmplase: „Oare n-a fost duhul meu cu tine când a lăsat omul acela carul și a venit înaintea ta? Este oare acum vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe?” (versetul 26). Nu era vremea de acceptat daruri pentru o minune făcută de Dumnezeu. Elisei

nu era responsabil pentru acea minune – Dumnezeu era! Primirea unui dar transmitea un mesaj greșit despre Dumnezeu care îl vindecase pe Naaman din milă. Ca rezultat al acestui păcat, Ghehazi a devenit lepros.

Nu știm ce s-a întâmplat cu fetița israelită, dar cuvintele ei pline de milă și de adevăr au adus vindecarea și credința în casa lui Naaman. În contrast, Ghehazi și-a dorit câștigul material, de parcă i s-ar fi datorat oarecum lui minunea făcută de Dumnezeu. Mărturia lui mincinoasă a adus asupra lui Ghehazi chiar boala de care Naaman fusese vindecat.

Este justificat și necesar ca pastorii, evangheliștii și angajații bisericii să fie plătiți pentru eforturile lor. Dar nu ar trebui să dăm mărturie despre Cel care a plătit prețul suprem gândindu-ne la câștiguri materiale. Sunt oameni în jurul nostru care au duhul și trupul zdrobite, care au nevoie de vindecarea pe care doar Hristos o poate oferi. Ca urmare a mărturiei noastre, cineva poate alege să Îl urmeze pe Hristos; poate că rugăciunile noastre sunt întâmpinate de minuni, dar ar trebui să ne amintim întotdeauna că răsplata noastră pentru faptul că mărturisim mila și iubirea lui Dumnezeu este cerul. Slava și onoarea sunt numai ale Lui.

¹ Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 246

Întrebări pentru meditație:

1. Ce înseamnă să fi un martor credincios?
2. Cui suntem chemați să dăm mărturie?
3. Care este răsplata noastră pentru proclamarea iubirii lui Dumnezeu?

Martți

Mărturie la curtea regilor

Daniel ca martor

De-a lungul istoriei, credincioșii adevărați au fost aduși în centrele de influență politică. Am învățat deja despre Iosif. Printre ei se numără Daniel, Estera și Neemia. Toți aceștia au fost aduși la curte ca prizonieri sau exilați și au slujit în diferite roluri.

Daniel 1 descrie cucerirea Ierusalimului și deportarea tinerilor din familiile regale și nobile care dădeau dovadă de înțelepciune, cunoaștere și înțelegere. „Printre ei erau, dintre copiii lui Iuda: Daniel, Hanania, Mișael și Azaria” (versetul 6).

Acești tineri s-au remarcat în continuare prin faptul că au refuzat să își pângărească trupurile cu mâncarea și vinul regelui. Dumnezeu i-a binecuvântat cu „știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune”, iar Daniel a primit pricepere „în toate vedeniile și în toate visele” (versetul 17).

MĂRTURIA PUBLICĂ A LUI DANIEL

Devine repede clar că Daniel avea să joace un rol important în guvernarea babiloniană. Chemarea lui ca profet îl punea într-o poziție privilegiată și periculoasă.

Primul vis al lui Nebucadnețar, înregistrat în Daniel 2, este măgulitor pentru rege, care este reprezentat de capul de aur. Dar al doilea vis al său a fost o condamnare directă a mândriei lui și o afirmare a faptului că Dumnezeu era adevăratul conducător al lumii.

Când regele l-a chemat să interpreteze acest vis, Daniel a fost vizibil supărat. Imaginează-ți să trebuiască să îi spui regelui celui mai mare imperiu din lumea cunoscută că, dacă nu avea să se schimbe, Dumnezeu avea să îl transforme într-o fiară. Daniel și-a dat seama însă că Dumnezeu i-a dat lui Nebucadnețar o avertizare și că era datoria lui să o explice.

După interpretarea visului, Daniel i-a dat un sfat: „Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!” (Daniel 4:27). Acest sfat nu a venit din anii lui de studiere a limbii caldeene, a înțelepciunii și a literaturii – a venit din cunoașterea Dumnezeului universului. Din păcate, Nebucadnețar nu s-a smerit, iar profeția s-a împlinit. Nebunia lui a luat sfârșit când l-a recunoscut, în cele din urmă, pe Dumnezeu ca suveran.

Sfatul înțelept oferit de Daniel nu a fost transmis cu succes urmașului lui Nebucadnețar. Când Belșațar l-a chemat pe Daniel să interpreteze scrisul de pe perete, Imperiul Babilonian era pe cale de dispariție (Daniel 5). Daniel manifestase respect și chiar compătimire față de Nebucadnețar, dar Belșațar îl sfidase cu aroganță pe Dumnezeu și ignorase avertizările date lui Nebucadnețar.

Cuvintele lui Daniel adresate lui au fost dure: „Dar tu, Belșațar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri. Ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor” (versetele 22, 23). Cetatea Babilonului a căzut în noaptea aceea și, odată cu ea, și Belșațar. După cum fusese prezis în visul lui Nebucadnețar cu chi-

Daniel era credincios Regelui regilor, iar legea pe care o urma era mai fermă decât orice lege născocită de mintea umană.

pul grandios, o altă împărăție s-a înălțat în locul Babilonului: Medo-Persia.

MĂRTURIA PRIVATĂ A LUI DANIEL

Daniel a fost păstrat în slujbă la noua curte regală a lui Darius Medul, fiind una dintre cele trei căpetenii puse peste mulțimea de dregători din întreaga țară. El este descris ca întrecându-i „pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt” (Daniel 6:3). Într-adevăr, când colegii lui au încercat să găsească la Daniel ceva de reproșat, nu au putut găsi nimic, pentru că „era credincios și nu se găsea nicio greșeală la el și niciun lucru rău” (versetul 4). Singura modalitate prin care au putut să îl acuze de un comportament greșit a fost prin născocirea unei legi pe care știau că Daniel nu o putea ține: ca nicio rugăciune să nu fie înălțată „către vreun dumnezeu sau către vreun om”, în afară de împărat, vreme de treizeci de zile (versetul 7). Pedepsa pentru neascultare avea să fie aruncarea într-o groapă cu lei.

Când Daniel a auzit că regele semnase legea, s-a dus acasă. Nu mai era tânăr. Văzuse conducători și dregători corupți de putere. Știa câte ceva despre cruzimea imperiilor și despre soarta celor care îi nesocoteau pe regi. Ar fi putut spune: „Sunt prea bătrân pentru asta” și să își închidă pur și simplu ferestrele când se ruga. La urma urmei, aceasta era o chestiune

privată. Dar Daniel era credincios Regelui regilor, iar legea pe care o urma era mai fermă decât orice lege născocită de mintea umană.

Cu ferestrele deschise spre Ierusalim, Daniel a îngenunchat și s-a rugat de trei ori pe zi. Poate că i-a văzut pe complotiști privindu-l, bucuroși în anticiparea triumfului asupra rivalului lor politic. În ciuda eforturilor regelui de a-l salva de pedeapsa decretului, Daniel a fost aruncat în groapa cu lei. Credințioșia lui Daniel fusese deja o mărturie profundă pentru curtea regală. Dar izbăvirea lui din groapa cu lei le-a demonstrat până și vrăjmașilor lui că Dumnezeu îl căruia îi slujea era Dumnezeu cel preainalt și că succesul și supraviețuirea lui au fost rezultatul binecuvântării și intervenției lui Dumnezeu.

Daniel l-a slujit pe rege cu credințioșie, dar credințioșia lui în slujirea lui Dumnezeu a fost și mai mare. La fel ca Nebucadnețar, care fusese uimit și smerit de descoperirea lui Dumnezeu prin Daniel, Darius a dat un decret în urma salvării lui Daniel ca toți oamenii să se teamă de Dumnezeu „căci El este Dumnezeu cel viu și El dăinuie veșnic; împărăția Lui nu se va nimici niciodată și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit” (versetul 26).

Carlos Elías Mora scrie că „Dumnezeu a folosit robia pentru a aduce o mărturie puternică în mijlocul popoului babilonian și a celui medo-persan. Eșecul popoului lui Dumnezeu, care a avut drept rezultat exilul lui Daniel și al prietenilor lui, nu a fost un obstacol pentru Dumnezeu în îndeplinirea scopului Său de a descoperi caracterul Său neamurilor”¹.

În viața lui publică și privată, Daniel a dat mărturie pentru cei aflați la cele mai înalte niveluri în curțile imperiale. El nu a fost corupt de lăcomie sau de dorința de putere. Succesul lui politic avea la bază lucrarea Duhului Sfânt în viața lui și slujirea lui credin-

cioasă care deriva în mod natural din aceasta. El a fost un profet pentru cei necredincioși și a adus Cuvântul lui Dumnezeu chiar în imperiul care i-a cucerit și distrus țara, cetatea și templul.

Daniel nu a diluat adevărurile crude pe care Dumnezeu le-a descoperit lui Nebucadnețar și Belșațar și nici nu a încercat să scape de pedeapsa pentru legile pe care nu le putea ține. El a dat mărturie cu credințioșie despre o stăpânire mai înaltă și le-a amintit acelor conducători omenești că în cer stăpânește un Rege peste toți regii, a cărui lege este dreaptă, miloasă și plină de dragoste.

Poate că noi nu slujim unor regi și nu conducem ținuturi, dar putem slui cu credințioșie oriunde ne aflăm. Putem da mărturie despre puterea transformatoare a lui Dumnezeu și despre descoperirea dată în Cuvântul Său. S-ar putea să existe vremuri când suntem chemați să dăm mărturie în fața celor aflați la putere despre legile mai înalte ale lui Dumnezeu; cel mai probabil, mărturia noastră se va vedea în acțiunile și atitudinile noastre obișnuite de zi cu zi. Dar, și în public, și în privat, să fim găsiți credincioși.

¹ Carlos Elías Mora, „Daniel and Friends: A Model for Witnessing”, *Journal of Adventist Mission Studies* 5, nr. 1 (2009): 97.

Întrebări pentru meditație:

1. Cum poți fi un martor la locul de muncă?
2. Cum ar trebui să răspundă un creștin față de o lege care este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu?
3. Crezi că ești credincios în slujirea ta la muncă, în familie și față de Dumnezeu? Există loc de îmbunătățire? Roagă-te pentru acele domenii care necesită îmbunătățire și cere-I lui Dumnezeu să te ajute să fii un martor în fiecare aspect al vieții tale.

Martorul neșteptat

Femeia samariteană

Omul parcursese mulți kilometri împreună cu tovarășii Lui de drum. Soarele era sus pe cer și era aproape ora prânzului. Picioarele Lui oboșite erau pline de praf și briza fierbinte Îl făcea să transpire puternic. Era însetat. S-a așezat lângă o fântână din mijlocul unui câmp – fântâna lui Iacov – și a așteptat. Prietenii Lui s-au dus după mâncare în cetatea samariteană Sihar, dar El avea o întâlnire importantă la care trebuia să fie prezent.

O femeie a venit să scoată apă din fântână. A venit singură în cea mai toridă perioadă a zilei – poate pentru că stilul ei de viață de atunci nu corespundea standardelor comunității¹. Nu era ciudat că un bărbat se afla acolo – fântânile erau spații comune – în timp ce ea se pregătea să își coboare vasul în fântână. Apoi El i s-a adresat: „Dă-Mi să beau!”

IEȘIREA DIN TIPARELE NARAȚIUNII

Narațiunea din Ioan 4 se distanțează de multe așteptări sociale și literale. În primul rând, Isus, un iudeu și Cel despre care se credea că este Mesia, a călătorit în Samaria. Cadrul este esențial, așa că „Samaria”, „samariteanca” ori „samariteneii” sunt menționați de șase ori în doar șase versete (versetele 4-9).

După exilul Israelului, cei care au rămas în regiunea Samariei s-au amestecat cu neevreii care au fost deportați în zonă. S-au căsătorit cu ei, iar religia lor a devenit una sincretică. Au respins toate scrierile profetice și ale înțelepciunii, cu excepția celor cinci cărți ale lui Moise, și s-au închinat într-un templu pe care l-au construit pe Muntele Garizim².

Prăpastia dintre iudei și samariteni s-a adâncit când iudeii care s-au întors din exil au refuzat să le permită samaritenilor să participe la reconstruirea Templului (Ezra 4:2,3). Secole mai târziu, samaritenii și iudeii manifestau încă o ostilitate înverșunată unii față de alții. Iudeii treceau prin Samaria dacă era nevoie, dar iudeii scrupuloși foloseau o rută mai lungă pentru a ocoli regiunea în întregime³.

A doua încălcare a convențiilor sociale a fost faptul că Isus a început o conversație cu o femeie samariteană – și nu orice samariteancă: o femeie cu cinci foști soți, o femeie care avea în prezent un alt iubit. În al treilea rând, conversația lui Isus arată clar că această interacțiune nu este un accident. El o așteptase, ba chiar o căutase pe această femeie. Și, dintre toți oamenii, i-a descoperit tocmai ei adevărata Lui identitate, faptul că era Mesia!

Conversația a început cu o simplă cerință: „Dă-Mi să beau” (Ioan 4:7). Faptul că un iudeu îi vorbea ar fi fost suficient să o șocheze pe femeie, dar acest Om cerea ceva de la ea. I-a răspuns cu uimire și fără menajamente: „Cum Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteană?” (versetul 9). Isus i-a ignorat referirea la separarea etnică și i-a răspuns că ea ar trebui să îi ceară Lui să îi dea să bea! Apa pe care El o oferea în dar era dătătoare de viață. În mod repetat i-a abătut atenția de la chestiunile de identitate etnică și răni din vechime la grija prezentă pentru sufletul ei însetat și abilitatea Lui de a-l sătura.

Odată ce a înțeles sinceritatea ofertei Sale misterioase și l-a cerut această apă, El i-a spus pe neașteptate să își cheme soțul. Răspunsul ei a fost unul simplu: nu avea unul. Această declarație era una sinceră – trăia cu cineva care nu era soțul ei, iar Isus i-a descoperit că știa lucrul acesta și cunoștea istoria ei maritală.

Uimită de faptul că îi cunoștea viața personală, femeia a recunoscut că Isus trebuie să fie un profet, dar a schimbat subiectul conversației de la viața ei personală înapoi la subiectul samariteni versus iudei. Isus a folosit lucrul acesta ca pe o oportunitate pentru a declara că sosise o eră nouă: acum toți închinătorii adevărați, indiferent dacă erau iudei sau samariteni, „se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl” (versetul 23).

De la începutul conversației, Isus o făcuse să își pună întrebări cu privire la perspectiva ei care se concentra asupra conflictelor etnice și religioase dintre iudei și samariteni. Ea se identificase ca o persoană care era împotriva iudeilor și, prin urmare, și a Acestui iudeu, dar El a ieșit din tiparele acelei narațiuni, angajând-o în conversație și tratând-o cu respect. Ea se folosea de Iacov și de strămoșii ei ca justificare pentru modul ei de viață, pentru credințele ei religioase și pentru locul în care se închina. Acum, Isus le reinterpreta și le reforma și pe acelea.

În cele din urmă, femeia a adus în discuție singurul subiect asupra căruia știa că iudeii și samaritenii căzuseră de acord: „«Știu», l-a zis femeia, «că are să vină Mesia

(căruia I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile»” (versetul 25). Răspunsul Lui la declarația ei de credință a fost unul simplu și uimitor: „Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela” (versetul 26).

SEMĂNAT ȘI CULES

Ucenicii s-au întors chiar în acel moment de tăcere plină de uimire care, îmi imaginez, a urmat după această descoperire. Nemaifind interesată de apa despre care știa că avea să îi potolească setea doar temporar, femeia samariteană a fugit în cetate, unde a descris întâlnirea ei cu Omul iudeu care pretindea că este Mesia. Speranța răsuna din cuvintele ei: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este acesta Hristosul?” (versetul 29).

La fântână, Isus răspundea îngrijorărilor ucenicilor. Aceștia fuseseră uimiți să îl vadă vorbind cu o femeie, dar nu spusese nimic. Acum îl îndemna să mănânce, dar El refuza, vorbindu-le despre o mâncare pe care ei nu o cunoșteau. Văzându-le confuzia, atât cu privire la mâncare, cât și la femeie, El și-a declarat misiunea: „Mâncarea mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (versetul 34).

Apoi le-a spus care este misiunea lor: „Iată, eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră primește plată și strânge rod pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă, și cel ce seceră să se bucure în același timp. [...] Eu v-am trimis să secerăți acolo unde nu voi v-ați ostenit; alții s-au ostenit, și voi ați intrat în osteneala lor.”

Chiar în timp ce vorbea Isus, oamenii din cetate se îndreptau spre fântână, entuziasmați de cuvintele femeii. Ea nu avea nicio pregătire teologică, iar înțelegerea ei cu privire la religie fusese, până în urmă cu câteva momente, călăuzită de tradițiile poporului ei. Dar întâlnirea ei cu Isus a făcut ca mărturia ei să fie suficient de eficientă pentru a stârni interesul unei întregi cetăți. Ilustrația lui Isus despre cel ce seceră și cel ce seamănă a devenit realitate chiar în fața ochilor ucenicilor.

Ucenicii se așteptaseră ca Sihar să fie doar o cetate de unde să cumpere mâncare, în care nu merita să își piardă timpul. Nu anticipaseră că o femeie retrasă avea să fie un misionar atât de eficient. Ellen White a scris: „Îndată ce L-a găsit pe Mântuitorul, samariteanca a adus și pe alții la El. Ea s-a dovedit un misionar mai harnic chiar decât ucenicii. Ei n-au văzut nimic în Samaria care să arate că era un câmp promițător. Gândurile lor erau ațintite asu-

Evanghelia poate fi predicată oriunde, oricând, oricui este dispus să asculte. Isus nu a așteptat un public numeros care să participe la o întâlnire îndelung promovată.

pra unei lucrări mari, care trebuia să se facă în viitor. Nu vedeau că în jurul lor chiar era o recoltă care trebuia adunată. Dar, prin femeia pe care o disprețuiau, o întreagă cetate a fost adusă la Mântuitorul. Ea a dus îndată lumina la compatrioții săi.”⁴

Samaritenii L-au invitat pe Isus în cetatea lor, iar El și ucenicii Săi au stat două zile în Sihar. Potrivit Ioan 4:39, mulți oameni din cetate au crezut în Isus datorită mărturiei femeii, dar după vizita Lui și mai mulți au crezut. „Și ziceau femeii: «Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii»” (versetul 42). Isus nu putea să își declare în mod deschis printre iudei identitatea de Mesia, dar samaritenii erau pregătiți să îi recunoască divinitatea.

APĂ PENTRU CEI ÎNSETAȚI

Povestea lui Isus și a femeii samaritene ne prezintă câteva lecții importante. În primul rând, Evanghelia poate fi predicată oriunde, oricând, oricui este dispus să asculte. Isus nu a așteptat un public numeros care să participe la o întâlnire îndelung promovată. El a început o conversație cu o femeie păcătoasă care realiza această activitate banală de a scoate apă. Iar când femeia samariteană a împărtășit vestea despre această întâlnire cu oamenii din cetate, nu a așteptat „momentul perfect”, a vorbit de îndată oricui ar fi fost dispus să asculte. Mesajul pe care îl primise era prea important ca să mai aștepte.

În al doilea rând, nu ar trebui să presupunem niciodată că știm cine este sau nu pregătit să primească Evanghelia. Nici nu putem pretinde că cineva nu este demn să o primească. Așa cum a explicat Isus în multe Sale parabile despre semănat și cu-

les, sămânța Evangheliei este aruncată în pământ bun și rău. Buruienile pot crește alături de grâu, dar Dumnezeu îi va separa pe cei neprihăniți de cei nelegiuiți. Noi nu trebuie decât să semănăm și să culegem. Dumnezeu va avea grijă de restul.

La începutul conversației Sale cu femeia samariteană, Isus i-a descris apa pe care o oferea ca „un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică”. Când ea L-a acceptat pe Hristos ca Mesia, femeia a devenit ea însăși un izvor plin de acea apă vie. „Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine un dătător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în pustie, curgând pentru a-i răcori pe toți și făcându-i pe cei gata să piară doritori să bea din apa vieții.”⁵

Să acceptăm darul apei vie pe care Isus ni-l oferă și să îl împărțim cu toți cei pe care îi întâlnim. Fiecare conversație este o oportunitate de a le vorbi oamenilor despre acea apă. Nu putem ascunde acest dar de cei care sunt atât de însetați.

¹ Victor H. Matthews, „Conversation and Identity: Jesus and the Samaritan Woman”, *Biblical Theology Bulletin* 40, no. 4 (2010): 219, 220.

² Gary M. Burge, *NIV Application Commentary: John* (Grand Rapids: Zondervan, 2000), pp. 140, 141.

³ Andreas J. Köstenberger, *John*, in *Zondervan Illustrated Bible Background Commentary: John, Acts* (Grand Rapids: Zondervan, 2002), vol. 2, p. 42.

⁴ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 195.

⁵ *Ibid.*

Întrebări pentru meditație:

1. Care sunt ideile de care te agăți, dar pe care Dumnezeu încearcă să le elimine sau să le schimbe?
2. Afectează diferențele politice sau etnice alegerea celor cu care inițiezi o conversație?
3. Ai băut din apa vie astăzi?

Mesaj pentru Darul Săptămânii de Rugăciune 2023

De mai bine de o sută de ani, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are loc o colecție specială la sfârșitul Săptămânii de rugăciune, pentru sprijinirea misiunilor mondiale. În 1922, consecințele Marii crize economice au dus la introducerea unei colecții speciale în timpul Săptămânii de rugăciune. Grație disponibilității celor aproximativ 200.000 de membri ai bisericii de a face sacrificii în acea perioadă, s-a putut evita retragerea misionarilor de pe câmpul de misiune. Deși biserica din zilele noastre are aproximativ douăzeci și trei de milioane de membri, provocarea misionară rămâne una imensă. La nivel internațional, o mare provocare o reprezintă, în special, țările din Orientul Apropiat și cel Mijlociu, din Africa de Nord sau din Orientul Îndepărtat. Situația este, de asemenea, complicată de faptul că în multe țări activitatea deschisă de evanghelizare este în prezent dificilă sau, adeseori, imposibilă. Prin urmare, trebuie găsite alte modalități prin care oamenilor să li se facă cunoscută Evanghelia și întoarcerea în curând a lui Isus.

Avem nevoie astăzi de oameni ca Michael Czechowski sau John N. Andrews, care au trăit în urmă cu 160 de ani, oameni care să fie dispuși să răspundă chemării lui Dumnezeu și să își pună talentele și abilitățile în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor. Administrația interregională a bisericii, în parteneriat direct cu conducerea bisericii din Orientul Mijlociu și

Africa de Nord, plănuiește să trimită misionari în acea zonă.

Dacă vrem ca și în țara noastră oamenii să fie însuflețiți de spiritul misionar, suntem invitați să ne implicăm noi înșine în această slujire. Este, de asemenea, nevoie de o rededeștere misionară internă. Săptămâna de rugăciune are, în acest context, o importanță fundamentală: fără rugăciune nu va exista nicio rededeștere spirituală. Este important să fim conștienți de legătura dintre lucrarea misionară din țările îndepărtate și lucrarea misionară de acasă. Ellen White scrie în această privință: „A manifesta un spirit generos, de renunțare la sine, pentru succesul misiunilor străine este o cale sigură de a dezvolta lucrarea misionară de acasă, deoarece, sub conducerea lui Dumnezeu, prosperitatea lucrării de acasă depinde într-o mare măsură de influența lucrării de evanghelizare din țările îndepărtate” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 465.4).

Acest principiu este unul divin: fiind o binecuvântare pentru alții (din zone îndepărtate), noi înșine suntem binecuvântați. Binecuvântarea funcționează întotdeauna în ambele sensuri, ca să spunem așa. Cu toate acestea, nu este vorba despre a acționa conform principiului *quid pro quo*, căci fără dorința sinceră de a deveni o binecuvântare pentru alții s-ar putea să nu primim binecuvântarea.

Este interesant că imediat după ce Isus vorbește în Evanghelia după Luca despre provocările și problemele speciale care preced întoarcerea

Fiului omului, Luca ne spune că Isus se așază în fața vistieriei și îi observă pe cei care își aduc darurile. Astfel, El îi vede pe cei bogați cum își aduc darurile. Dar este cu adevărat impresionat de o biată văduvă care dăruiește „doi bănuți”. Dumnezeu nu este interesat de valoarea darului sau a donației; atitudinea inimii și disponibilitatea de a face sacrificii sunt cele care îl impresionează. El spune: „Dar ea a aruncat, din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască.”

Ellen G. White scrie despre lucrul acesta: „Motivul sunt cele care dau faptelor noastre adevărata lor față, pecetluindu-le ca urăciune sau dându-le o înaltă valoare morală. Nu lucrurile mari, pe care le vede fiecare ochi și le preamărește fiecare limbă, sunt socotite de Dumnezeu ca fiind cele mai de preț. Datoriile mici, îndeplinite cu voie bună, darurile mici, care nu caută să atragă privirile și care pentru ochii oamenilor pot părea fără valoare, adesea stau pe cea mai înaltă treaptă în ochii Săi. O inimă plină de iubire și credință este mai scumpă lui Dumnezeu decât cel mai prețios dar” (*Viața lui Isus*, p. 615:3).

În acest spirit, vă mulțumesc pentru angajamentul vostru de a sluji în atât de multe domenii pentru binele oamenilor și, în special, pentru sprijinul misiunii mondiale prin darurile voastre, inclusiv cele din Săptămâna de rugăciune din acest an.

Norbert Zens, trezorer, Diviziunea Intereuropeană (EUD), Berna, Elveția

JOI

Mărturie după moarte

Impactul morții Tabitei

Familia noastră și-a luat recent rămas-bun de la iubitul nostru bun, tată și soț. Am stat în jurul patului lui, am plâns și am cântat cântece pline de speranță. Am privit cum pieptul lui se ridica și cobora în timp ce îi număram respirațiile. Am plâns și am râs amintindu-ne bunătaea, răbdarea și generozitatea lui. Și-a petrecut viața slujindu-L pe Dumnezeu și știm că va fi înviat într-un trup nemuritor, dar durerea de a ne lua rămas-bun de la el în această viață tot a fost una chinuitoare. Pe măsură ce orele de veghe treceau transformându-se în zile, ne-am dat seama că nu am fost făcuți pentru a ne lua rămas-bun sau pentru a vedea cum viața unei persoane dragi se scurge. Am fost făcuți pentru viața veșnică. Familia noastră s-a adunat, la fel și comunitatea noastră. Mulțimea de mesaje de alinare și speranță din jurul lumii sunt o mărturie a lucrării bunicii mele, care au slujit, au lucrat și au iubit atât de mulți oameni. Faptele apostolilor cap. 9 spune povestea unei urmașe a lui Isus care a fost la fel de iubită: Tabita (sau Dorca).

O FEMEIE CARE FĂCEA FAPTE BUNE

Nu știm multe despre Tabita: ce vârstă avea, dacă era căsătorită sau nu sau dacă avea copii. Ceea ce știm este că făcea parte dintre ucenici și că „făcea o mulțime de fapte bune și milostenii” (Faptele 9:36), printre acestea numărându-se și faptul că făcea haine pentru văduve (versetele 37, 39). Aceasta venea în întâmpinarea unei nevoi imediate a femeilor din lope și părea să indice că Tabita era o femeie înstărită, poate proprietara unei afaceri de

Moartea unui martor poate fi sfârșitul unei vieți, dar nu este sfârșitul mărturiei lui. Cei care rămân pot continua proclamarea soliei adevărului și iubirii lui Dumnezeu.

producție de articole de îmbrăcăminte¹. Cu siguranță avea abilitățile și resursele necesare pentru a face diferite tipuri de haine. Faptul că este numită „uceniță” sugerează, de asemenea, că făcea parte dintre liderii comunității de credincioși.

Boala Tabitei și moartea care i-a urmat au fost o lovitură teribilă pentru urmașii lui Hristos din lope. Bunicul meu a murit după o viață lungă și împlinită, dar Tabita murise prematur. Trupul ei a fost spălat și așezat într-o cameră de sus, unde văduvele s-au adunat în jurul ei și au plâns. Chiar hainele pe care le purtau mărturiseau iubirea și grija ei față de ele și față de comunitate.

Nu prea departe, în cetatea Lida, Petru vindecase un om paralizat, iar vestea se răspândise în zonă. Ceilalți ucenici din lope au trimis mesageri la Petru îndemnându-l să vină de îndată la lope, sperând în mod evident la o minune. Petru a venit și i-a găsit pe credincioși într-o stare de tristețe

profundă. Văduvele care se adunaseră să jalească i-au arătat hainele pe care ea le făcuse pentru ei. Fără îndoială, Petru a fost impresionat de mărturiile despre viața de slujire a Tabitei. El a cerut tuturor să iasă din cameră, apoi s-a rugat pentru învierea ei. Prin credință, el s-a întors spre femeia moartă și a spus: „Tabita, scoală-te!”

Dumnezeu i-a redat suflarea de viață, iar ea s-a prins de mâna lui Petru și s-a ridicat. Imaginați-vă bucuria și încântarea lor când el a adus-o vie în fața credincioșilor! Ca rezultat al învierii ei, mulți din lope au crezut în Domnul. Moartea Tabitei, care era un lucru îngrozitor și plin de tristețe, a fost transformată în biruință prin învierea ei. Ce mărturie să proclame apoi că a fost moartă și a înviat!

MOARTEA ȘI ÎNTÂRZIEREA

Cum rămâne cu cei care mor și rămân morți? Nu au existat nenumărați bărbați, femei și copii care i-au slujit cu credințioșie lui Dumnezeu, dar au murit în floarea vârstei? Războiul dintre Dumnezeu și Satana a produs multe victime, indiferent dacă moartea a venit în prima parte a vieții sau după mulți ani. Aceasta este natura războiului. Moartea și învierea lui Hristos ne oferă speranță pentru viața de după moarte, când cei care au murit în Hristos sunt înviați să trăiască cu El (Romani 6:8). Dar nu suntem încă imuni la boală sau moarte – trupurile noastre sunt în continuare muritoare.

Cum facem față realității constante a morții? Am găsit alinare în realizarea faptului că moartea unui credincios este un fel de mărturie în sine. La sfârșitul vieții lui, bunicul meu nu putea să mai examineze pacienți, să țină studii biblice, să predice sau chiar să se roage cu voce tare. Mărturia nu consta în ceea ce putea sau nu putea face, ci în cine era: un om care era prieten cu Dumnezeu.

Pe patul lui de moarte a fost înconjurat de cei care prețuiau amintirile bunătății și credințioșiei lui, la fel cum Tabita a fost înconjurată de văduve. Chiar și atunci când se afla pe moarte, am primit nenumărate mesaje care Îl slăveau pe Dumnezeu pentru iubirea pe care el o arătase atâtor oameni. Personalul medical a fost impresionat de devotamentul membrilor familiei și al prietenilor care s-au adunat lângă patul lui pentru a-l îngriji sau au stat lângă el cântând sau citind pasaje biblice. El ne-a arătat cum să iubim și să oferim alinare și, în ultimele lui zile, am avut grijă de el la fel cum el a avut grijă de mulți alții.

Moartea unui martor poate fi sfârșitul unei vieți, dar nu este sfârșitul mărturiei lui. Indiferent dacă învierea are loc la scurtă vreme după moarte, ca în cazul Tabitei, sau este întârziată până la a doua venire a lui Hristos, cei care rămân pot continua lucrarea de proclamare a soliei adevărului, speranței și iubirii lui Dumnezeu. Să ducem mai departe moștenirea celor care și-au folosit talentele și resursele pentru a binecuvânta comunitățile din jurul lor. Să Îl slăvim întotdeauna pe Cel care ne întărește și ne este alături în durerea noastră și care într-o zi va șterge orice lacrimă din ochii noștri!

¹ Teresa J. Calpino, *Women, Work and Leadership in Acts* (Tübingen: Mohr Siebeck, 2014), p. 141.

Întrebări pentru meditație:

1. Cum îți poți folosi talentele în slujirea comunității tale?
2. Dacă ai muri astăzi, care ar fi moștenirea ta?
3. În ce mod poate fi o mărturie moartea unui credincios?
4. Ce speranță putem avea după moartea cuiva drag?

Mărturia celor doi

Aquila și Priscila

Fiecare mișcare are nevoie de lideri, iar unii dintre liderii cei mai eficienți sunt cupluri. James și Ellen White s-au căsătorit la 30 august 1846 și împreună au ajuns doi dintre cei mai influenți lideri ai mișcării care a devenit Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Au predicat, au predat, au corectat și au oferit consiliere în întreaga Americă de Nord. Lucrarea de publicare inițiată de James a fost forța din spatele globalizării soliei adventiste, iar scrierile lui Ellen au oferit viziune și călăuzire profetică membrilor și bisericilor din întreaga lume.

Am putea să îi numim „cel mai de succes cuplu adventist” – o pereche alcătuită din două persoane extrem de influente, care se completează și se întăresc reciproc. Biserica creștină timpurie avea și ea un cuplu de succes – Aquila și Priscilla – care, asemenea lui James și Ellen, întăreau biserica oriunde se duceau.

CUPLUL DE SUCCES DIN BISERICA TIMPURIE

Pe Aquila și Priscila îi întâlnim pentru prima dată în Faptele apostolilor 18, în călătoria lui Pavel de la Atena la Corint. Corint era un centru cultural, politic și economic important, cu două porturi care asigurau o afluență de călători. Astfel, era unul dintre locurile principale pentru împărtășirea Evangheliei.

Aquila și Priscilla erau imigranți sosiți recent în Corint. Ei și toți ceilalți iudei fuseseră forțați să părăsească Roma în urma edictului împăratului Claudius, cel mai probabil în urma conflictului cu privire la predicarea lui Isus Hristos¹. Se pare că cei doi erau deja creștini înainte de sosirea lui Pavel și l-au primit cu bucurie în casa și în afacerea lor.

Atât Aquila, cât și Priscila confecționau corturi, iar cei trei au meșteșugit împreună, cel mai probabil, într-un atelier de la parterul locuinței lor². Foloseau probabil acest spațiu pentru a le vorbi clienților despre Evanghelie și poate că grupuri mici de credincioși se întâlneau acolo.

Sila și Timotei s-au alăturat lui Pavel în Corint și, în urma unui conflict cu iudeii, lucrarea misionară s-a extins la neamuri. Priscila și Aquila au fost, cel mai probabil, implicați și în această lucrare. Mai târziu, Pavel a călătorit cu ei la Efes și i-a lăsat acolo să evanghelizeze și să alcătuiască un grup de credincioși (Faptele 18:18,19). Astfel, ei se asemănau în mare parte cu Barnaba, Sila și Timotei, în sensul că lucrau cu Pavel ca „parteneri în misiune”³.

În Efes, cuplul a lucrat cu credincioșii și, în cele din urmă, au întemeiat o biserică la ei acasă (1 Corinteni 16:19). Mergeau la sinagogă și îl ascultau pe Apolo, un iudeu din Alexandria, vorbind despre Isus (Faptele 18:24-26). Priscila și Aquila aveau o înțelegere mai clară și mai profundă a Evangheliei decât Apolo, posibil pentru că fuseseră creștini mai multă vreme sau pentru că înțelegerea lor teologică fusese lărgită și întărită de timpul petrecut alături de Pavel. Recunoșteau talentele cu care Dumnezeu îl binecuvântase pe Apolo așa că, în loc să îl corecteze în public, l-au luat deoparte și „i-au arătat mai cu de-amănuntul Calea lui Dumnezeu” (versetul 26). Ospitalitatea, tactul și îndrumările lor teologice au fost bine primite, iar Apolo s-a dus la Ahaia, regiunea de unde plecaseră Aquila și Priscila, pentru a-și continua lucrarea.

La un moment dat, cuplul s-a mutat înapoi la Roma, iar Pavel le transmite salutări în Romani 16:3,4, laudându-i ca „tovarășii mei de lucru în Hristos Isus, care și-au pus capul în joc ca să-mi scape viața. Le mulțumesc nu numai eu, dar și toate bisericile ieșite dintre neamuri”. De asemenea, el transmite salutări bisericii din

Puterea mărturiei lui Aquila și Priscila constă nu în cunoștințele lor teologice sau în echilibrul dintre muncă și lucrare, ci în relația pe care au construit-o cu Pavel, Apolo și toți ceilalți credincioși.

casa lor, demonstrând că au continuat practica de a avea o biserică la ei acasă, oriunde mergeau (versetul 5).

Acest salut scurt, dar puternic, sugerează că perechea de iudei nu își concentrase atenția doar asupra lucrării pentru iudei, ci îl ajutase pe Pavel și în evanghelizarea neamurilor, până într-acolo încât „toate bisericile ieșite dintre neamuri” aduceau mulțumire pentru ele.

Ultima referire la Priscila și Aquila se poate găsi în 2 Timotei 4:19, unde Pavel îi cere lui Timotei să salute cuplul. Se mutaseră înapoi în Efes, unde cel mai probabil lucrau cu Timotei pentru întărirea și creșterea bisericii⁴. Acest cuplu de imigranți, echipat cu instrumentele lor de lucru și cu o iubire pentru Evanghelie, și-a deschis ușa casei pentru Pavel și alți credincioși în trei cetăți diferite și răspândeau vestea cea bună a mântuirii oriunde mergea. Nu erau slujitori plătiți; în schimb, își făceau meseria și foloseau toate re-

sursele, timpul și cunoașterea pe care le aveau pentru a-i educa și evangheliza pe cei din comunitățile lor.

MĂRTURIA CĂMINULUI

Trăim într-o epocă a globalizării. Astăzi, este mult mai ușor să călătorești decât pe vremea când Pavel, Priscila și Aquila făceau drumuri lungi de la o cetate la alta. Putem comunica rapid prin mesaje, e-mailuri sau apeleuri telefonice. Totuși, în ciuda tuturor acestor modalități de conexiune, mulți dintre noi tânjesc după acea conexiune relațională evidentă în biserică creștină timpurie.

Puterea mărturiei lui Aquila și Priscila constă nu în cunoștințele lor teologice sau în echilibrul dintre muncă și lucrare, ci în relația pe care au construit-o cu Pavel, Apolo și ceilalți credincioși. Ospitalitatea lor și grija lor i-au asigurat lui Pavel un acoperiș deasupra capului și posibilitatea de a-și câștiga traiul în timp ce își ducea lucrarea la îndeplinire. A asigurat cadrul în care Apolo a dobândit o educație teologică mai profundă. Iar casa lor, oriunde au locuit, a devenit o biserică, un loc de închinare și de refugiu pentru credincioși.

Un soț și o soție, lucrând împreună pentru împărtășirea Evangheliei și deschizându-și ușa casei pentru cei însetați după o relație și o conexiune, arată lumii o frântură din chipul lui Dumnezeu. Într-o lume plină de relații distruse și case nesigure, refugiul unui cămin creștin sănătos oferă vindecare spirituală și emoțională.

Este important să notăm că lucrarea în echipă nu este limitată la cuplurile căsătorite. Dumnezeu poate folosi orice fel de parteneriat, fie grupuri de prieteni, precum Pavel, Sila și Timotei (Faptele 18:5), fie alți membri ai familiei. Fiecare oferă beneficii unice pentru înaintarea Evangheliei.

Ellen White a scris: „Lucrarea pe care suntem chemați să o facem

nu necesită bogăție, poziție socială sau capacități deosebite, ci doar un spirit binevoitor, sacrificiu de sine și statornicie în scopul pe care îl avem. [...] Sfera noastră de influență poate părea îngustă, capacitățile pot părea mărunte, ocaziile – puține, cunoștințele – limitate; totuși, posibilități minunate ne sunt la îndemână prin folosirea cu credincioșie a ocaziilor pe care le avem în căminele noastre. Dacă ne vom deschide inimile și căminele pentru principiile de viață divine, vom deveni canale pentru râurile puterii dătătoare de viață. Din căminele noastre vor curge șuvoaie vindecătoare, aducătoare de viață, frumusețe și rodnicie acolo unde acum este sărăcie și lipsă.”⁵

Nu trebuie să fim slujitori plătiți pentru a fi martori eficienți. Nu trebuie să fim bogați. Trebuie să fim doar dispuși să facem lucrarea lui Dumnezeu, să îi urmăm chemarea oriunde ne-ar conduce și să ne unim cu alți credincioși în proclamarea Evangheliei lumii.

¹ David W. Pao, „Acts”, in *The Baker Illustrated Bible Commentary*, ed. Gary M. Burge and Andrew E. Hill (Grand Rapids: Baker, 2012), p. 1201.

² Marie Noël Keller, *Priscilla and Aquila: Paul's Coworkers in Christ Jesus* (Collegeville, Minn.: Liturgical Press, 2010), pp. 17-20.

³ *Ibid.*, p. 23.

⁴ Nguyen vanThanh, „Migrants as Missionaries: The Case of Priscilla and Aquila”, *Mission Studies* 30 (2013): 204.

⁵ Ellen G. White, *The Adventist Home* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1952), p. 32.

Întrebări pentru meditație:

1. Cum poți manifesta ospitalitate fie în casa ta, fie în parteneriat cu alți credincioși?
2. Care sunt câteva moduri prin care te poți pregăti să îi înveți pe alții „calea lui Dumnezeu”?
3. Dacă ești căsătorit, cum poți lucra împreună cu soțul sau soția ta pentru răspândirea Evangheliei? Cum poate fi căsătoria un martor?

Al doilea Sabat dimineața

Până la moarte

Mărturia apostolului Pavel

ELLEN G. WHITE

În timpul ultimului proces de judecată al lui Pavel înaintea lui Nero, împăratul fusese atât de puternic impresionat de puterea cuvintelor apostolului, încât a amânat luarea unei hotărâri în cazul lui, fără să-l achite sau să-l osândească pe acuzatul slujitor al lui Dumnezeu. Dar, nu după mult timp, răutatea împăratului împotriva lui Pavel a revenit. Mâniat peste măsură fiindcă nu era în stare să împiedice extinderea religiei creștine nici chiar în casa imperială, el a hotărât ca, atunci când va găsi un pretext mai temeinic, apostolul să fie osândit la moarte. Nu mult timp după aceea, Nero a pronunțat sentința care l-a condamnat pe Pavel la moarte. Dar, fiindcă un cetățean roman nu putea să fie supus torturii, el a fost osândit să fie decapitat.

Pavel a fost luat pe ascuns și dus la locul execuției. Numai câtorva persoane li s-a îngăduit să fie de față; căci prigonitorii lui, alarmați de întinderea influenței lui, se temeau ca nu cumva scena morții sale să-i câștige pe alții la creștinism. Dar, până și ostașii împietriți care l-au însoțit au ascultat cuvintele sale cu uimire și l-au văzut plin de voie bună și chiar bucuros în fața morții. Pentru aceia care au luat parte la moartea lui de martir, spiritul său de iertare față de executorii săi și încrederea sa neșovăielnică în Hristos până la sfârșit s-au dovedit ca o mireasmă de viață spre viață. Mulți l-au primit pe Mântuitorul predicat de Pavel și, nu peste mult timp, plini de curaj, ei au sigilat credința lor cu propriul sânge.

PACE ÎN MIJLOCUL PERICOLULUI

Până în ultimul ceas, viața lui Pavel a mărturisit despre adevărul cuvintelor sale către corinteni: „Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru” (2 Corinteni 4:6-10). Destoinicia sa nu era în sine, ci în prezența și lucrarea Duhului divin care-i umplea sufletul și aducea fiecare gând în supunere față de voința lui Hristos. Profetul declară: „Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isaia 26:3). Pacea care își avea izvorul în cer, exprimată pe fața lui Pavel, a câștigat multe suflete la Evanghelie.

Pavel purta cu el atmosfera cerului. Toți aceia care erau conlucrători cu el simțeau unirea sa cu Hristos. Faptul că propria viață era o pildă despre adevărul pe care-l vestea dădea putere convingătoare predicării sale. În aceasta stă puterea adevărului. Influența nestudiată și naturală a unei vieți sfinte este predica cea mai convingătoare ce poate fi rostită în favoarea creștinismului. Discuțiile, chiar când se aduc argumente de necontestat, pot duce la împotrivire, dar un exemplu evlavios are o putere căreia este cu neputință să-i rezisti.

Toți aceia care erau conlucrători cu el simțeau unirea sa cu Hristos. Propria sa viață era o pildă vie despre adevărul pe care-l vestea.

O VIAȚĂ CONCENTRATĂ ASUPRA ALTORA

În marea sa grijă față de aceia pe care avea să-i părăsească, ca să ducă singuri lupta cu prejudecata, ura și prigoana, apostolul nu a mai ținut seama de propriile suferințe care se apropiau. Pe puținii creștini care l-au însoțit la locul de execuție, el a căutat să-i întărească și să-i încurajeze prin repetarea făgăduințelor date pentru cei prigoniți din pricina neprihănilor. El i-a asigurat că nu avea să rămână neîmplinit nimic din tot ce spusese Domnul cu privire la credincioșii Săi copii încercați. Pentru o scurtă vreme, ei poate aveau să fie întristați din pricina multelor ispite; sau poate că aveau să fie lipsiți de un confort pământesc; însă ei puteau să-și îmbărbăteze inimile cu asigurarea credincioșiei lui Dumnezeu, spunând: „Știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea” (2 Timotei 1:12). În curând se va termina noaptea încercării și a suferinței și apoi se va ivi fericita dimineață a păcii și a zilei depline.

Apostolul privea spre marea veșnicie, nu cu nesiguranță sau cu teamă, ci cu o nădejde plină de bucurie

și cu o așteptare plină de dor. Stând la locul martiriului său, el nu a văzut nici sabia călăului și nici pământul care în curând avea să primească sângele său; el a privit prin liniștitul cer albastru al acelei zile de vară până la tronul Celui Veșnic.

Acest bărbat al credinței a privit scara viziunii lui Iacov, reprezentându-l pe Hristos, care a legat pământul cu cerul și pe omul mărginit cu Dumnezeu cel nemărginit. Credința lui era întărită atunci când își amintea cum patriarhii și profeții s-au sprijinit pe Acela care era susținătorul și mângâierea sa și pentru care el își dădea viața. Din partea acestor bărbați sfinți, care în decursul secolelor au dat mărturie despre credința lor, el primea asigurarea că Dumnezeu este credincios. Pe acei apostoli care, pentru a predica Evanghelia lui Hristos, au pornit să întâmpine bigotismul și superstiția păgână, prigoana și ocară, care n-au socotit viața lor ca fiind scumpă pentru a putea ține sus lumina crucii în mijlocul păienjenșului întunecos al necredinței – pe aceștia îi auzea el mărturisindu-l pe Iisus ca Fiul al lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. De pe scaunul de tortură, de pe rug, din închisoare, din vizuinile și peșterile pământului, el auzea strigătele de triumf ale martirilor. El auzea mărturia sufletelor statornice, care, deși părăsite, lovite și chinuite, totuși transmiteau solia neînfrică și solemnă despre credință, spunând: „Știu în cine am crezut”. Aceștia, dându-și viața pentru credință, declară înaintea lumii că Acela în care s-au încrezut este în stare să-i mântuiască pe deplin.

SIGURANȚA BINECUVÂNTĂRII

Răscumpărat prin sacrificiul lui Hristos, spălat de păcat prin sângele Său și îmbrăcat în neprihănirea Sa, Pavel are în sine mărturia faptului că sufletul lui este prețios înaintea

Mântuitorului. Viața sa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și el este convins că Acela care a învins moartea este în stare să păzească ceea ce l-a încredințat. Minteia lui se prinde cu putere de făgăduința Mântuitorului: „Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:40). Gândurile și nădejtile lui sunt concentrate asupra celei de a doua veniri a Domnului său. Și atunci când sabia călăului coboară și umbrele morții se adună asupra martirului, ultimul său gând care îi străfulgeră mintea, gând care va fi și cel dintâi în marea dimineață a redeșteptării, a fost de a-l întâmpina pe Dătătorul vieții, care îi va ura bun-venit în bucuria celor binecuvântați.

Multe secole au trecut de când bătrânul Pavel și-a vărsat sângele ca martor pentru Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Iisus Hristos. Nicio mână credincioasă nu a însemnat pentru generațiile viitoare ultimele scene din viața acestui bărbat sfânt; însă Inspirația a păstrat pentru noi mărturia ultimelor sale clipe din viață. Asemenea sunetului de trambiță, glasul său a răsunat de atunci prin toate veacurile, stimulându-i prin curajul lui pe mii de martori ai lui Hristos și trezind în mii de inimi copleșite de întristare ecoul bucuriei lui triumfătoare. „Eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănilor, pe care mi-o va da, în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui» (2 Timotei 4,6-8).”

Acest articol este extras din *Faptele apostolilor*, pp. 509–513. Advențiștii de ziua a șaptea cred că **Ellen G. White** (1827-1915) a exercitat darul biblic al profeției în timpul celor mai mult de șaptezeci de ani de lucrare publică.

Martorul credincios din Gherar

Reabilitarea lui Abimelec

EMIL JIGĂU

Absența perspectivei, lipsa de încredere, evaluările noastre limitate despre oameni, profilul și nevoile lor sunt doar câteva dintre blocajele unei eficiente activități misionare. Deși putem constata un anumit grad de interes, de receptivitate, totuși nu putem avea pretenția că știm atât de mult în acest domeniu. Noi avem porunca: „Duceți-vă și propovăduiți Evanghelia”, urmând ca eficiența s-o stabilească Altcineva.

Este important să știm că toți oamenii, dincolo de ceea ce afișează, de calmul artificial, au totuși mari frământări; orice om este obiectul dragostei lui Dumnezeu; fiecare om este un potențial mântuit; nu ne revine nouă sarcina să știm cât bine sau cât rău există în cineva.

Aprecierea subiectivă a unui misionar al Vechiului Testament ne va folosi ca învățătură: Geneza 20:1-18 – *lectură*.

Nu avem o explicație pentru călătoria lui Avraam de la stejarii lui Mamre, o pădurice aproape de Hebron, spre țara de sud. Posibil că turmele sale aveau nevoie de noi pășuni – Gherar se afla într-o vale foarte fertilă – sau din cauza unor schimbări politice care au generat insecuritate. De asemenea, este probabil că acel itinerar se potrivea cu viața lui de pelerin, sau că acolo ar fi putut mărturisi despre credința lui locuitorilor regiunii. Destul însă că evenimentele nu au curs în direcția bună.

Dumnezeu este preocupat de acest împărat. Descoperindu-i realitatea lucrurilor, îi pune în față binele și răul.

„Avraam l-a cinstit pe Dumnezeu și Dumnezeu l-a cinstit pe Avraam vorbindu-i direct și descoperindu-i scopurile Sale. Cu toate acestea, Avraam era om, iar Scriptura înregistrează cel puțin trei dăți în care credința sa a fost șovăielnică: (1) când l-a mințit pe Faraon cu privire la soția sa (Geneza 12:10-20); (2) când a luat-o pe Agar de soție pentru a-i da un urmaș (Geneza 16:1-4); (3) când l-a mințit pe regele Abimelec despre faptul că Sara era soția lui (Geneza 20): „Avraam ca martor – Puterea exemplului”, Ted Wilson

DOUĂ CARACTERIZĂRI CARACTERIZAREA LUI AVRAAM

Avraam se teme să nu fie omorât de un împărat al Gherarei, un prinț filistean, deci un împărat păgân al unei țări păgâne. Este o reacție de neînțeles pentru cineva care învinsese o coaliție mesopotamiană, pentru un comportament recurent ce-i provocase atâtea probleme în Egipt (Geneza 12:10-20).

După jumătatea de adevăr spusă de Avraam, împăratul trimite s-o ia pe Sara. Din perspectiva lui Avraam, avem de-a face cu un împărat nedrept, care dispune samavolnic de viața supușilor. Un poligam înrăit, pentru care nu există limite morale.

„Îmi ziceam că nu este nicio frică în țara aceasta” – un criminal care conduce criminali.

CARACTERIZAREA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu i Se descoperă lui Abimelec în vis. Visul era modul în care Dumnezeu obișnuia să se descopere acestor oameni (faraon, Nebucadnețar). Dumnezeu este preocupat de acest împărat, descoperindu-i realitatea lucrurilor, îi pune în față binele și răul, posibilitatea alegerii, consecințele, starea lui.

Abimelec recunoaște originea divină a visului, faptul că autoritatea celui care i s-a adresat este superioară lui, ca împărat.

Când Abimelec se disculpă: „Vei omorî Tu oare chiar și un neam nevinnovat?”, Dumnezeu îi răspunde: „Știu și eu că ai lucrat cu inimă curată, de aceea te-am și ferit să păcătuiești”, evidențind lucrarea Duhului Sfânt, dovada unei conștiințe treze. Proba nevinnovăției dată de recunoaștere, părere de rău, mărturisire, repararea greșelii.

Se scoală dis-de-dimineață (Geneza 20:8), mai repede decât de obicei, cheamă sfetnicii – o problemă serioasă – le povestește totul – regii nu dau socoteală – toți sunt cuprinși de spaimă: era să păcătuim.

Cine sunt aceștia? Oamenii despre care Avraam avea cu totul altă părere.

Când un bețiv își povestește isprăvile, toți râd. Aici, cadrul este deosebit de grav, serios, tensionat. Noi puteam muri fără să știm. Noi nu mergem la culcare cu păcate nemărturisite, Avraam, ce ne-ai făcut? Trebuie să fi fost foarte stânjenitor pentru Avraam acest moment. Să te dojenească, pe tine, cel mandatat să-L reprezinți pe adevăratul Dumnezeu, un păgân care trebuia să fie beneficiarul mărturiei tale!

„Îmi ziceam” (Geneza 20:11). Avraam vrea să-și salveze viața prin jumătate de adevăr, iar Abimelec, prin curăție, într-un moment când judecățile lui Dumnezeu erau prezente – Sodoma și Gomora. Păcatul lasă urme adânci, Isaac va repeta istoria.

Abimelec nu este vinovat, dar dăruiește totuși suma ce se dădea când era nedreptățită o femeie – v. 16. Prin suma plătită, lua asupra lui vinovăția, rezolvând onoarea Sarei în ochii celor din jur, un motiv foarte important pentru orientali. Gestul reprezenta și o dovadă că răul a fost îndreptat și cazul, clarificat. În consecință, judecățile sunt ridicate – v. 18. Nașterea, din punctul de vedere al gândirii orientale, reprezenta cea mai mare binecuvântare. Dacă femeile din familia lui Abimelec nu ar mai fi avut copii, familia regală urma să se stingă.

Este Abimelec un suflet primitor de mântuire? Da, Avraam a greșit în aprecierile sale.

POVESTEA CU ABIMELEC NE OFERĂ CÂTEVA ÎNVĂȚĂMINTE:

- Să-i slujim pe oameni dincolo de aparențe, de aprecierile noastre subiective.
- Mărturia poate fi transmisă în orice loc, cu orice ocazie, în orice cultură.
- Nu rămâne la aprecierea noastră cine este sau nu dispus să primească Evanghelia.
- Nu deținem noi o evaluare corectă despre cine este sau nu este demn.
- Efectele asupra oamenilor aparțin intervenției lui Dumnezeu, lucrării Duhului Sfânt și meritelor Domnului Isus Hristos.

Întrebări pentru meditație:

1. Ce înseamnă să fi un martor eficient?
2. Cine sunt destinatarii mărturiei noastre?
3. Care sunt efectele mărturisirii în ceea ce ne privește?

Emil Jigău, trezorier, Uniunea de Conferințe

Eu voi fi martorul Său

DE TANYA MUGANDA

LECTURI PENTRU COPII

Fii martor!

Comoara din Biblie: Geneza 15:12-18

Era o noapte liniștită, iar Avraam se afla afară. Dumnezeu l-a luat pe Avraam prin surprindere cu un mesaj: „Avraam este timpul ca tu, Sara și familia ta să vă mutați într-o țară nouă, unde veți avea mulți copii și numele tău va fi cunoscut.” Avraam s-a gândit în sinea lui: *Uau, Dumnezeu îmi promite o țară nouă și o familie mai numeroasă. De-abia aștept să îi spun Sarei.*

Sara a ieșit din casă cu o privire surprinsă.

– De ce stai aici pe întuneric? Ești bine?

Avraam i-a răspuns entuziasmat:

– Dumnezeu mi-a spus să ne mutăm împreună cu toată familia într-o țară nouă ca să Îl facem cunoscut mai multor oameni – o țară unde generațiile viitoare ne vor cunoaște ca pe o familie imensă.

Cu o privire confuză, Sara i-a spus:

– Sunt neliniștită cu privire la această mutare, pentru că lăsăm în urmă tot ceea ce știm.

Avraam a încurajat-o pe Sara, spunându-i că Dumnezeu avea să găsească o cale. Avraam trăise toată viața în țara numită Ur, dar avea suficientă încredere în făgăduințele lui Dumnezeu pentru a face această mare schimbare.

Vă puteți imagina cum ar fi ca părinții voștri să vă spună că trebuie să vă mutați la o școală sau la o biserică nouă, ori într-un alt cartier, unde trebuie să vă faceți prieteni noi?

Pe drum spre noua lor țară, Sara, Avraam și nepotul lor Lot și-au cărat vasele mobila și hainele pe cămile. Sara se plângea:

– E atât de cald în deșert!

Lot mormăia:

– Mă simt slăbit și mi-e sete.

Avraam le-a răspuns plin de încredere:

– Și eu sunt obosit, dar aproape am ajuns.

Dumnezeu i-a protejat până când au ajuns în siguranță.

În timpul acestei călătorii, Avraam, Sara și Lot au mers mult pe jos pe lângă cămilele lor. Au văzut orașe interesante pe măsură ce se apropiau de destinația lor. În cele din urmă, au ajuns în țara Haran.

Apoi, Dumnezeu i-a spus lui Avraam să se mute din nou! De data aceasta, Dumnezeu a spus că Avraam avea să se mute în țara numită Canaan. Sara și Lot au fost surprinși că trebuiau să împacheteze și să se mute din nou. Au avut parte de o altă călătorie lungă, cu mult mers pe jos, dar Dumnezeu i-a dus în siguranță în noua țară. În Canaan, Dumnezeu avea să îi ofere lui Avraam această țară, unde avea să aibă mulți copii, nepoți și strănepoți. Avraam, Sara și Lot și-au despachetat toate hainele, vasele și mobila și și-au ridicat corturile pentru noua lor casă în această țară. Era o țară străină, dar Dumnezeu avea să îi ajute în timp ce ei aveau să dea mărturie pentru ceilalți din jurul lor. Avraam era un străin într-o țară străină. Era un martor al iubirii și puterii lui Dumnezeu. Și tu poți să fii un martor pentru Dumnezeu într-un cartier nou sau într-o biserică nouă.

ESTE RÂNDUL TĂU

1. Ce ai lua cu tine într-o călătorie? Desenează ceva ce ai lua cu tine în călătoria ta.
2. Care era numele ultimei țări în care s-au mutat Avraam, Sara și Lot?
3. Ai fost vreodată nevoit să te muți într-un cartier, într-o țară sau într-un oraș diferit? Cum te-ai simțit?
4. Ce le poți împărtăși altora atunci când te muți într-un loc nou unde ești înconjurat de străini sau prieteni noi?

Martori chiar și atunci când viața este nedreaptă

Comoara din Biblie: Geneza 39:20 – 41:43

– Nu poate fi adevărat, a mormăit Iosif în barbă.

Iosif tocmai fusese aruncat în închisoare pentru că fusese acuzat pe nedrept că se comportase urât cu soția lui Potifar. Era trist pentru că lucrurile nu arătau prea bine pentru el. Fusese vândut ca sclav de către frații lui într-o țară străină numită Egipt, iar acum fusese aruncat în închisoare fără să fi făcut nimic greșit. Era frig și întuneric. Mâncarea era îngrozitoare. Iosif se simțea singur și speriat. Avea atâtea întrebări în minte. Se întreba dacă acesta era planul lui Dumnezeu. Iosif avea oarecare îndoieli, dar avea în continuare încredere în planul lui Dumnezeu.

– Știu că Dumnezeu mă va ajuta în aceste vremuri dificile, a spus Iosif.

În timp ce se afla în închisoare, i-a ajutat pe deținuți. Unii dintre acești deținuți au început să aibă vise pe care nu le puteau înțelege.

– Iosif, mă poți ajuta să înțeleg acest vis înfricoșător pe care l-am avut?

Iosif a întrebat ce se întâmplase în aceste vise. Ei i-au descris aceste vise ciudate, iar Iosif, cu ajutorul lui Dumnezeu, a putut să le explice visele. Unul dintre deținuți a ieșit din închisoare și s-a întors în slujba faraonului, dar nu l-a menționat niciodată pe Iosif.

Iosif fusese uitat. Paznicul închisorii a fost impresionat de faptul că Iosif îi ajuta pe prizonieri. Iosif a fost pus la conducerea închisorii de către paznic. În ciuda faptului că situația era una rea, Iosif a vrut să îi ajute pe cei din jurul lui din închisoare. Ai putea să îi ajuți pe alții când treci printr-o perioadă dificilă? Iosif a arătat că, în ciuda faptului că toate lucrurile mergeau rău, el voia să fie martorul lui Dumnezeu. Iosif a avut răbdare în timp ce Dumnezeu lucra din umbră.

Au trecut câțiva ani. Acum, faraonul era chinat de unele vise ciudate, dar nimeni din palat nu putea să îl ajute.

– Știu pe cineva în închisoare care poate ajuta la interpretarea viselor tale, i-a spus paznicul faraonului.

– Du-te și adu-l. Ce mai aștepti? a spus faraonul.

Faraonul i-a povestit lui Iosif visul său.

– Ei bine, am văzut aceste vaci slabe care au mâncat vacile sănătoase care ieșiseră la păscut.

Dumnezeu l-a ajutat pe Iosif să înțeleagă și să îi explice faraonului că avea să urmeze o foamete. Faraonul a fost uimit de înțelepciunea lui și și-a dat seama că Iosif avea să fie un bun lider. Iosif a primit slujba de conducător al întregului Egipt, doar faraonul fiind mai mare decât el. Mărturia lui Iosif nu a fost una ușoară, cu toate lucrurile rele care i se întâmplaseră, dar a continuat să se încredă în Dumnezeu prin rugăciune. Putem învăța din povestea lui Iosif că, indiferent cât de greu este, putem să avem încredere că Dumnezeu ne va ajuta. Dumnezeu are un plan pentru fiecare dintre noi.

ESTE RÂNDUL TĂU

1. Ce i s-a întâmplat lui Iosif când a fost acuzat pe nedrept de soția lui Potifar?
2. Ai fi răspuns așa cum a făcut-o Iosif?
3. Ce ai face dacă un coleg sau un prieten s-ar purta urât cu tine? Ai continua să te rogi și să ai încredere în Dumnezeu?
4. Enumeră câteva lucruri care te pot ajuta să dai mărturie chiar și atunci când te simți singur și neînțeles.

Cea mai ciudată boală

Comoara din Biblie: 2 Împărați 5:1-16

– Ce este umflătura aia ciudată de pe pielea ta? a întrebat soția lui Naaman.

– Tocmai am observat-o recent. Este o iritație ciudată, a spus Naaman.

Ceva era în neregulă cu pielea lui Naaman. Începuse să aibă pete albe pe întreg corpul. Nu exista niciun leac și nimic nu funcționa. Petele erau albe și îi dădeau senzația de mâncărime.

– Pare că ai lepră, a spus soția lui Naaman.

– O, nu! Cum să fiu comandant cu o astfel de boală? a suspinat Naaman.

Naaman era comandantul suprem aflat în slujba împăratului Siriei. El stăpânea peste toți soldații din armata împăratului.

În casa lor lucra o tânără slujitoare din Israel care le-a auzit conversația. I-a părut rău că Naaman avea dureri din cauza acelor pete albe de pe trupul lui. A hotărât să-i spună stăpânului despre profetul Elisei:

– Am o veste bună despre vindecarea leprei tale.

Naaman era surprins că slujitoarea avea o soluție.

– Dumnezeu te poate vindeca, a continuat ea.

Naaman nu știa ce să creadă, dacă să urmeze sfatul unei tinere slave, dar a ascultat-o. Tânăra slujitoare menționase un profet pe nume Elisei, care era condus de Dumnezeu. Elisei îl putea ajuta pe Naaman. Naaman trebuia să se ducă la profetul Elisei în Israel să descopere ce trebuia să facă pentru a fi vindecat de lepră. Din Siria până la casa lui Elisei, în Israel, era o călătorie lungă. Naaman s-a dus cu câțiva dintre oamenii și slujitorii săi, sperând că avea să aibă loc o minune pentru vindecarea bolii pe care o avea. A ajuns în siguranță în Israel.

Instrucțiunile erau clare. Naaman trebuia să se ducă să se scalde în râul Iordan de șapte ori!

– Este oare posibil să pot fi vindecat scăldându-mă în apă murdară? a întrebat Naaman.

Unul dintre slujitorii săi l-a încurajat să asculte de mesajul profetului. Cu o privire temătoare în ochi, Naaman s-a scufundat în apă de șapte ori și, când a ieșit a șaptea oară, pielea lui era ca nouă.

– Aceasta este cu adevărat o minune! Nu există alt Dumnezeu decât Dumnezeul lui Israel! a exclamat Naaman.

Tânăra slujitoare nu doar a lucrat pentru Naaman, ci i-a devenit un bun prieten. Credița tinerei slujitoare în Dumnezeu și mărturia ei despre el i-a ajutat pe alții ca Naaman să vadă cât de puternic este Dumnezeu. Nu contează ce vârstă ai; Dumnezeu îți va da putere să ajuți pe cineva care are nevoie. Data viitoare când te simți bolnav, amintește-ți această poveste și cum Dumnezeu te poate vindeca.

ESTE RÂNDUL TĂU

1. De ce a fost nevoie pentru ca tânăra slujitoare să dea mărturie în fața stăpânului ei? De ce i-a fost greu?
2. Povestește-le la doi dintre prietenii tăi cum te-a vindecat Dumnezeu când ai fost bolnav.
3. Cum au răspuns prietenii tăi când Dumnezeu te-a vindecat?

Dormind în groapa cu lei

Comoara din Biblie: Daniel 6

Daniel îl iubea pe Dumnezeu. Daniel locuia în țara Babilon. Se ruga de trei ori pe zi și știa că Dumnezeu nu avea să îl părăsească vreodată. El fusese pus la conducerea mai multor lucruri din regat, iar regele Darius avea încredere în el.

Dar nu toată lumea era fericită pentru el.

– Hmm, Daniel crede că este mai bun decât noi. Lasă că îi arătăm noi, au spus unii.

Acești oameni răi căutau moduri prin care să îi facă rău lui Daniel și să îl facă pe regele Darius să îl urască. Ei i-au sugerat regelui ideea de a da o lege ca toți să se închine numai lui.

– În regulă, am dat legea și oricine va călca această lege va fi aruncat într-o groapă cu lei, a spus regele.

– Aha! Acum, Daniel nu poate decât să se supună acestei legi, au spus oamenii cei răi.

Când Daniel a auzit de această nouă lege, a continuat să se roage și nu s-a oprit. Oamenilor celor răi nu le venea să creadă.

– Cum poate să nu facă ce spune această lege? Acum, Daniel are probleme, au spus ei.

Lui Daniel nu îi era teamă, căci știa că Dumnezeu avea să fie cu el. Daniel era un martor care demonstra că există un Dumnezeu al cerurilor. Lui Daniel nu îi era teamă să se roage, chiar dacă oamenii răi îl urmăreau. Acești oameni i-au spus regelui ceea ce văzuseră, iar regele a fost dezamăgit pentru că îl plăcea pe Daniel. Nu a avut de ales decât să îl arunce pe Daniel în groapa cu lei pentru că nesocotise legea. Lui Daniel nu îi era teamă, ci avea încredere în continuare că Dumnezeu avea să îl salveze.

– Ia uite-l pe Daniel. S-a terminat cu el. Vom vedea dacă Dumnezeul lui îl va salva. Ha-ha, ha-ha! râdeau oamenii cei răi.

Regele Darius privea întristat cum Daniel era aruncat în groapa cu lei.

– Daniel, sper că Dumnezeul tău te va salva, a spus el.

Daniel a stat în groapa cu lei toată noaptea. Dimineața devreme, regele s-a dus să verifice dacă Daniel era încă în viață.

– Daniel, te-a salvat Dumnezeuul tău? a întrebat regele.

Daniel l-a asigurat că era bine. Regele s-a bucurat să audă că Daniel a fost păzit de lei. Dumnezeu îl protejase! Oamenii cei răi erau atât de mândri că planul lor eșuase. Nu va fi întotdeauna ușor când trecem prin situații dificile, dar Dumnezeu ne poate proteja și pe noi. Uneori, atunci când ești de partea lui Dumnezeu, vei fi urât de prieteni, dar El a promis: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare” (Isaia 41:10).

ESTE RÂNDUL TĂU

1. Ai fost vreodată ispitit să nu ascuți de părinții tăi sau de profesori la școală?
2. Citește Matei 5:16. Cum a fost mărturia lui Daniel o lumină pentru rege?
3. Găsește câteva moduri inventive de a te ruga. Poate te poți ruga împreună cu un adult și cu prietenii din comunitatea ta în timp ce faceți o plimbare.

Prieteni-dușmani

Comoara din Biblie: Ioan 4:1-26

Era o zi toridă. Isus umbla deja de ceva vreme prin deșert. A hotărât să se oprească la o fântână să își odihnească picioarele prăfuite. De îndată ce s-a așezat la fântână, a văzut pe cineva care venea spre El. O femeie samariteană s-a oprit la fântână să ia apă. În acele zile nu era niciun magazin de unde să cumperi apă, oamenii trebuiau să meargă la fântână să o scoată. Fântânile din zilele acelea erau adânci și era nevoie de un fel de găleată cu o funie pentru a ajunge la apă. Imaginează-ți să fie nevoie să cari o găleată doar ca să scoți apă din fântână. Așa arăta viața multor oameni în zilele acelea.

– Poți, te rog, să-mi dai puțină apă? a întrebat-o Isus.

Femeia samariteană era surprinsă.

– De ce îmi ceri mie apă? a spus ea.

În acele zile, iudeii și samaritenii nu își vorbeau și nu erau prieteni unii cu alții, așa că aceasta era o întâlnire surprinzătoare pentru femeia samariteană. Pentru Isus nu conta cine era femeia sau de unde era. Isus iubește toți oamenii și nu îi era teamă să îi ceară apă.

– Dacă ai ști cine sunt, tu Mi-ai cere apa vie, a spus Isus.

– Cum adică „apa vie”? Nu poți nici măcar să îți scoți singur apă din fântână, a răspuns femeia samariteană.

Isus i-a spus femeii samaritene că oricui bea din fântână îi va fi iarăși sete, dar celor care beau apa vie de la El nu le va mai fi sete niciodată. Apa vie despre care Isus vorbea era solia mântuirii și a vieții veșnice cu Dumnezeu.

– Uau! Spune-mi mai multe despre această apă vie! a spus femeia samariteană.

I-a pus mai multe întrebări. Apoi, Isus i-a explicat că El era Mesia.

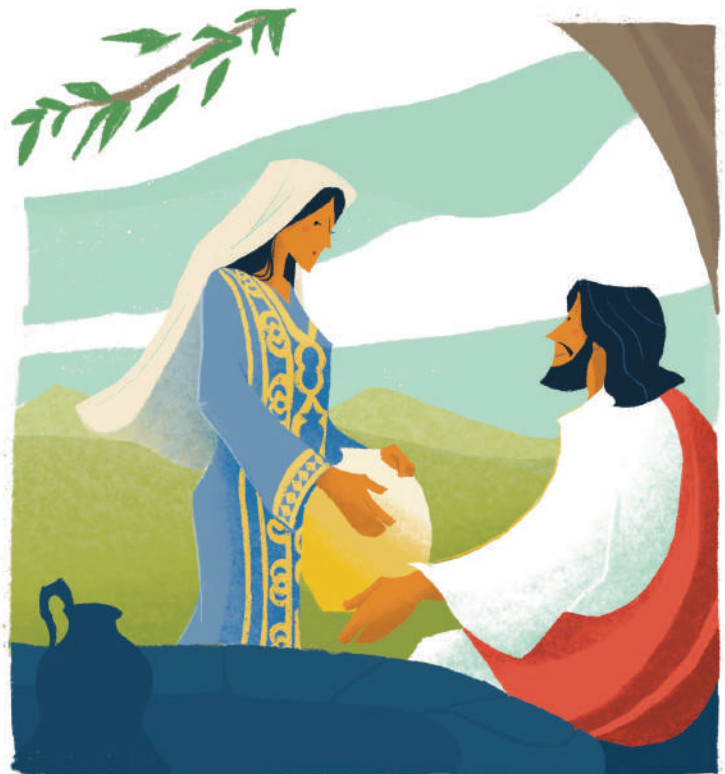
– Ce zi minunată! În sfârșit, Te văd față în față! a spus încântată femeia samariteană.

Ea a fost atât de entuziasmată, încât a fugit să le spună tuturor că Isus Se afla acolo și să meargă să îl vadă. O mulțime de oameni veneau acum spre Isus în frunte cu femeia. Ce priveliște! Restul samaritenilor au crezut-o pe femeie datorită cu-

vintelor ei, iar ea a fost încurajată de dragostea lui Isus și de modul în care El a tratat-o chiar și atunci când a luat decizii greșite. Când le spui oamenilor despre Isus, mulți vor veni să vadă cine este.

ESTE RÂNDUL TĂU

1. Ai fost vreodată prieten cu o persoană pe care nimeni nu o plăcea?
2. Ce ne învață povestea femeii samaritene? Cum ar vrea Isus să îi tratăm pe ceilalți?
3. Este ușor să le spui prietenilor despre Isus?
4. Gândește-te la o faptă bună pe care o poți face pentru un copil nou-venit la școala sau în biserica ta. Poate să îi dăruiești o Biblie, o felicitare sau un cadou.

A doua șansă

Comoara din Biblie: Faptele apostolilor 9:36-43

Sufrageria Tabitei era plină de cuverturi frumoase. Avea un dar special de a da dovadă de generozitate și cosea cuverturi, haine și păături pentru oamenii din orașul ei. Era prietenă cu săracii și îi ajuta. Tabita era cunoscută și ca Dorca. Locuia într-un oraș numit lope, care avea un port aglomerat lângă mare. Multe bărci aduceau vizitatori în lope. Tabita era cunoscută ca o ucenică, sau un ajutor al lui Isus, datorită iubirii pe care o arătase pregătind haine pentru cei care aveau nevoie de ele.

– Hei, Tabita, mulțumesc din nou pentru frumoasa eșarfă pe care mi-ai făcut-o! a spus cineva care venise în vizită și se afla chiar la ușă.

– Cu mult drag! Îmi doresc ca toți să aibă cele de trebuință, a spus Tabita.

Toată lumea o iubea pe Tabita. Îi primea pe toți în casa ei, oferindu-le o masă caldă și un dar sau ceva făcut de ea. Dacă o familie nu avea suficienți bani să cumpere haine noi, Tabita avea grijă să îi ajute făcând haine pentru unele dintre aceste familii. Mulți oameni au fost încurajați și recunoscători pentru cineva ca Tabita. Dumnezeu i-a dat Tabitei nu doar darul ospitalității, ci și darul cusutului. Tabita îl iubea pe Dumnezeu și iubea oamenii.

Într-o zi, Tabita s-a îmbolnăvit. I-a fost din ce în ce mai rău, iar doctorul nu putea găsi niciun medicament care să o ajute. După o vreme, Tabita a murit. Ce șoc pentru cei care o iubeau! Toți oamenii din acel oraș au fost îndurerați și au plâns. Trupul ei a fost spălat și pregătit pentru înmormântare.

Între timp, unii oameni au auzit că Petru se afla în apropiere într-un alt oraș. Unii dintre ei și-au amintit că ucenicii lui Isus nu doar vindecau, ci și înviau oamenii. Credeau că Petru putea să o învie pe Tabita. Au trimis niște oameni să îl găsească pe Petru și să îi ceară să vină să îi ajute.

– Petru, vino, te rog, cât de repede poți. Tabita a murit, au spus ei.

Petru a mers cu acei oameni și, când a ajuns acolo, a mers sus în camera unde zăcea Tabita.

– Vă rog să ieșiți toți din cameră, a spus Petru.

A îngenuncheat și s-a rugat la Dumnezeu. Apoi s-a uitat la Tabita și a spus:

– Ridică-te!

Tabita a deschis ochii și s-a dat jos din pat. Când a ieșit din cameră, toți s-au uitat la ea cu uimire și L-au laudat pe Dumnezeu.

– S-a întâmplat o minune dumnezeiască. Tabita trăiește! au spus ei.

Oamenii au început să le spună tuturor ce făcuse Petru prin puterea lui Dumnezeu și mulți au început să creadă în Isus. Dumnezeu a readus-o la viață pe Tabita pentru a arăta cât este de minunat.

ESTE RÂNDUL TĂU

1. Ce lucruri bune poți face pentru a-i ajuta pe alții din comunitatea sau din biserica ta? Poate să aduni gunoiul dintr-un parc, să îi ajuți pe cei lipsiți donând bani cu ajutorul părinților tăi sau să dăruiești hainele care nu îți mai trebuie orfelinatelor.
2. Crezi că ajutorarea săracilor și a celor nevoiași este o modalitate bună de a da mărturie?

Facerea de corturi pentru Isus

Comoara din Biblie: Faptele apostolor 18:1-3

Ai văzut vreodată corturi făcute din piei de animale? Aquila și Priscila lucrau corturi. În acele zile, aproape toți oamenii învățau diferite meșteșuguri, printre care și facerea de corturi. Nu existau mașini de cusut, așa că acele corturi mari trebuiau cusute de mână cu niște ace uriașe. Astfel, aceasta era o meserie bună prin care își câștigau traiul.

Aquila și Priscila erau un cuplu creștin. Pavel i-a întâlnit pe când călătorea. Ei l-au primit cu bucurie pe Pavel în casa lor din cetatea Corint și au lucrat împreună. Priscila și Aquila făceau corturi cu Pavel. În timp ce ei toți lucrau împreună, Pavel le împărțea Cuvântul lui Dumnezeu. Au învățat multe de la Pavel. Pavel a stat o vreme îndelungată în Corint și a continuat să împărțască Evanghelia în vremea aceea. Aquila și Priscila voiau să îl ajute pe Pavel să îi învețe pe alții Cuvântul lui Dumnezeu. Le-a plăcut atât de mult, încât au hotărât să pornească într-o călătorie misionară alături de Pavel. Era o experiență nouă, dar erau fericiți să le vorbească oamenilor despre cât de bun fusese Dumnezeu cu ei.

– Pavel ne-a fost un prieten atât de bun! Sunt atât de bucuroasă că mergem cu el în această călătorie misionară! a exclamat Priscila plină de bucurie.

Aquila era de acord cu Priscila.

– Da, Dumnezeu ne-a binecuvântat prin această lucrare de a face corturi și de a lega prietenii.

Pavel, Aquila și Priscila și-au făcut bagajele pentru a merge într-o călătorie misionară. Au mers cu barca pentru a împărțăși Evanghelia la cât mai mulți oameni. Era ca un tur biblic al cetăților pentru a împărțăși iubirea lui Dumnezeu. Au ajuns în Efes, una dintre cele mai mari cetăți din vremea aceea.

Aveau să călătorească în locuri diferite pentru a le spune oamenilor despre Isus. Oamenii erau foarte entuziasmați să audă despre Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți oameni au crezut și au devenit creștini. Mulțimile care veneau să audă despre Dumnezeu trebuie să fi fost o priveliște minunată.

Aquila, Priscila și Pavel au stat o vreme în Efes. Pavel i-a lăsat pe Aquila și Priscila acolo, iar el a continuat să călătorească și să împărțască Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți oameni și-au predat inimile și viețile lui Dumnezeu și au devenit creștini. Datorită ospitalității lui Aquila și a Priscilei față de Pavel, mulți oameni au ajuns să îl cunoască pe singurul Dumnezeu adevărat. Și noi putem să împărțăm vestea bună despre Dumnezeu. Dumnezeu îți poate da un talent sau un dar pentru a-i ajuta pe alții. Îți poți sluji lui Dumnezeu prin muzică, predicare, învățare, cusut sau prin multe alte modalități.

ESTE RÂNDUL TĂU

1. Ai fost vreodată într-o călătorie în care ai vizitat mai multe țări sau poate câteva orașe din țara ta? Ai întâlnit oameni noi și ai încercat mâncăruri interesante?
2. Poți să le spui în continuare altora despre Isus chiar dacă nu poți călători în multe locuri? Sugerează câteva moduri prin care poți face lucrul acesta.
3. Ai prieteni care te pot ajuta să împărțăștii iubirea lui Dumnezeu? Care sunt câteva idei cu care ai putea veni?

Minuni în închisoare

Comoara din Biblie: 2 Corinteni 1:8-11; 2 Corinteni 11:23-29; Faptele apostolilor 16:25-40

Lui Pavel îi plăcea să călătorească și să le spună oamenilor din diferite orașe și din diferite țări despre Dumnezeu. Unele zile erau lungi. Pavel era obosit și trist, dar știa că Dumnezeu era cu el. Majoritatea oamenilor simțeau prezența lui Dumnezeu atunci când îl întâlneau pe Pavel. În jurul lui era întotdeauna un sentiment de pace și făcea multe minuni.

Odată, Pavel și Sila au fost aruncați în închisoare pentru că o gloată furioasă nu era fericită de faptul că ei predicau Evanghelia. Unii credincioși i-au avertizat să plece, dar Pavel a continuat să predice și simțea că Dumnezeu era cu ei.

– Pleacă din orașul nostru! Faci zarvă aici, striga gloata furioasă.

Pavel și Sila au fost răniți de acțiunile lor. Ei s-au rugat și s-au închinat lui Dumnezeu chiar și atunci când treceau printr-o perioadă dificilă. Se simțeau de parcă erau complet singuri și de-abia dacă mai făceau față. Dar Dumnezeu lucra din umbră.

În timp ce se aflau în închisoare, Pavel și Sila s-au rugat la Dumnezeu și au cântat imnuri cu atât de multă bucurie. Dintr-odată s-a auzit o bufnitură puternică. Era un cutremur. Toate ușile închisorii s-au deschis, dar Pavel și Sila au continuat să îl laude pe Dumnezeu. Deși ei (și ceilalți prizonieri) ar fi putut să scape, Pavel și Sila au rămas înăuntru pentru a-i împărtăși paznicului închisorii vestea cea bună. Paznicul a fost uimit să vadă că Pavel și Sila se aflau în continuare în celula lor cântând cântece de laudă. Chiar și în temniță, Pavel și Sila sunt fericiți și îl laudă pe Dumnezeu. *Trebuie să aflu despre acest Dumnezeu căruia l se închină, se gândi paznicul în sinea lui.*

Paznicul i-a invitat pe Pavel și pe Sila la el acasă și și-a predat viața lui Isus. În locul cel mai neașteptat, Dumnezeu a făcut o minune. Dumnezeu a folosit această experiență spre slava Lui. Pavel și Sila au fost un exemplu al faptului că atunci când pare că nu mai există nicio speranță, Dumnezeu găsește o cale. Chiar și în locurile cele mai neașteptate, Dumnezeu ne oferă bucurie. Poate ai experimentat bucuria atunci când îi ajuți pe alții chiar și atunci când tu ai o zi grea. Dumnezeu îți poate da tăria să treci prin viață și să le împărtășești altora acea bucurie, iar ei vor învăța astfel despre cât de iubitor este El.

ESTE RÂNDUL TĂU

1. Ai trecut vreodată printr-o perioadă dificilă? Poate nu te-ai descurcat bine la un test sau nu ai fost ales să faci parte dintr-o echipă la școală. Cum ai reacționat și ce ai simțit?
2. Întreabă-i pe părinții tăi cum i-a ajutat Dumnezeu într-o perioadă dificilă.
3. Cum îi poți ajuta pe alții să experimenteze bucuria când au o zi grea la școală?
4. Care sunt câteva lucruri pe care le poți face pentru ca alții să afle mai multe despre Dumnezeu?

Referințe:

Hands-on Bible (NLT), Tyndale Group, © 2007.
Kids' Study Bible (NirV), Zonderkidz, Zondervan © 2003.
The Action Bible, David C. Cook, © 2010.
Spark Story Bible, Sparkhouse, © 2015.

Tanya Muganda este asistent administrativ în cadrul Departamentului pentru Lucrea cu copiii la sediul mondial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

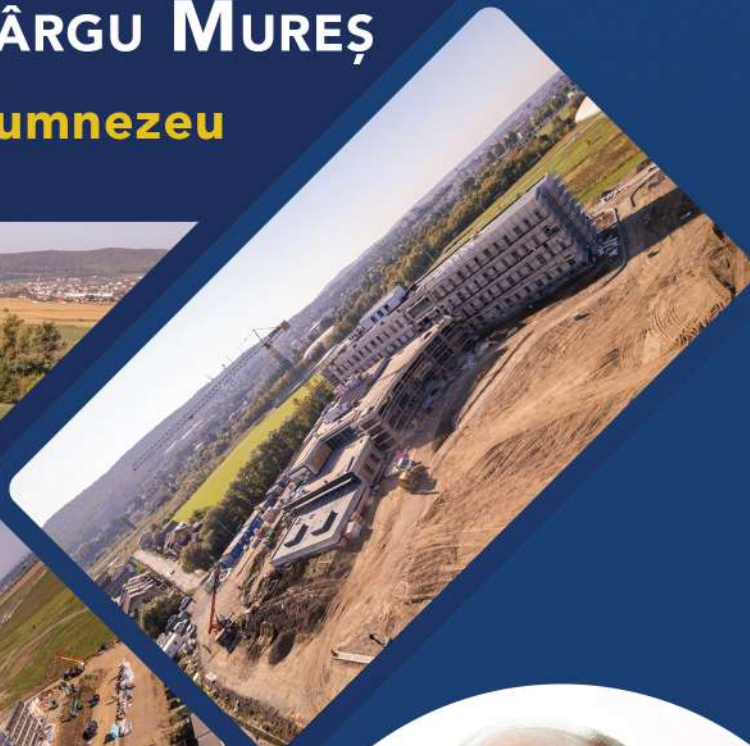

„...orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus...”

Iacov 1:17

SPITALUL ONCOLOGIC TÂRGU MUREȘ

Darul lui Dumnezeu

**Centrul de Evenimente RAB
Sângeorgiu de Mureș**

Vineri, 17 noiembrie 2023, începând cu ora 19⁰⁰
Sâmbătă, 18 noiembrie 2023, începând cu ora 10⁰⁰
Concert ora 19⁰⁰

**Invitat special
Dr. Peter Landless**

Director Departament Sănătate
Conferința Generală AZȘ

59016